

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Loro Sister

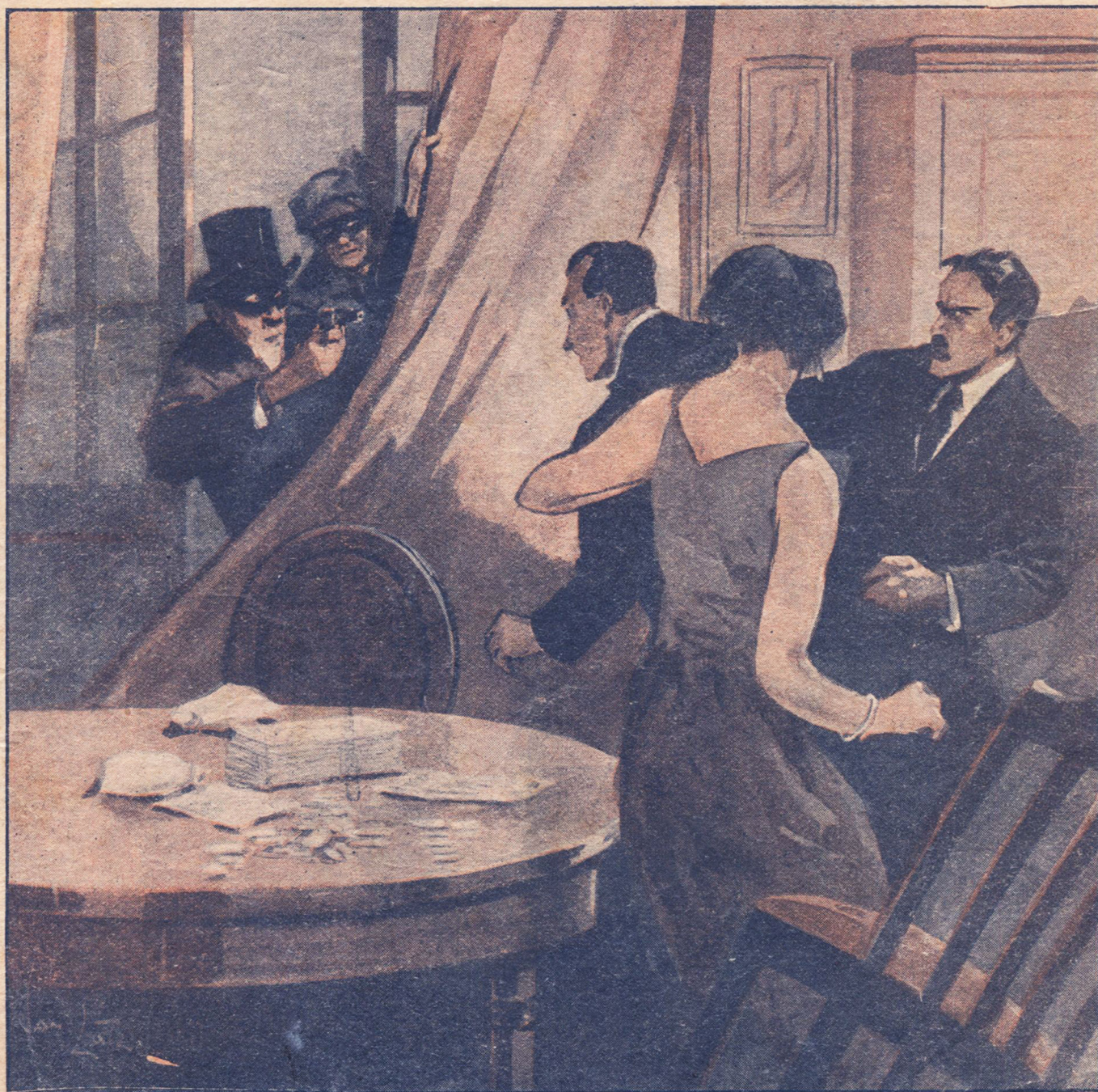
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 817

EEN RAADSELACHTIGE MISDAAD.

20 CENT

Zij zagen nu plotseling een man en een vrouw, beiden met een masker voor het gelaat.

NIEUWE SERIE

Een Raadselachtige Misdaad

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE TWEE COMPAGNONS.

In een oud huis aan de Grossvennorstreet te Londen bevond zich sedert eenige jaren het kantoor van de heeren Gilley en Lea.

Hun firmanaam stond met vergulde letters op een kleine marmeren plaat terzijde van de huisdeur.

De heer James Lea was de eigenaar van het groote oude huis, waarvan hij zelf een gedeelte bewoonde, in gezelschap van een jong meisje, zijn nicht, Kathleen Harvey geheeten, die sedert verscheidene jaren ouderloos was en na den dood van haar moeder door haar oom in huis was genomen, dien zij sedert dien tijd met de grootste toegenegenheid verzorgde, ofschoon de oude heer Lea een eenzelvig oud man was, die weinig uitging en, als hij dat deed, zijn nicht nimmer meenam.

Het meisje had dan ook een tamelijk vreugdeloos en donker bestaan.

Als men de ouderwetsche deur was binnengetreden, bevond men zich in een groote hal, waarop links en rechts eenige deuren uitkwamen.

Een groote deur op de rechterzijde gaf toegang tot het kantoor, waar iederen dag een tiental klerken, een kassier en een boekhouder, druk zaten te werken.

Naast dit groot algemeen kantoor, en ervan gescheiden door een glazen deur, bevond zich het gemeenschappelijk kantoor van beide compagnons.

Voor ieder hunner was daar een groote schrijftafel geplaatst met een gemakkelijken schrijfstool ervoor.

Het vertrek werd verlicht door twee ramen, die uitzicht gaven op een vrij grooten tuin.

Ook het groote kantoor waar zich de klerken bevonden, zag met drie ramen op dezen tuin uit, waar men van tijd tot tijd Kathleen Harvey kon zien wandelen, met een boek in de hand, meestal vergezeld door een klein, levendig hondje.

De heeren Gilley en Lea dreven sedert jaren een zaak in onroerende goederen en men wist te vertellen dat zij daarmede een vrij groot fortuin hadden verzameld.

Dit was den heer Lea dan ook aan te zien, want meestal vertoonde hij zich in een fraaie auto en als hij den schouwburg bezocht, zag men hem steeds op de beste plaatsen zitten.

Zijn compagnon Gilley scheen van een meer bescheiden aard te zijn, hetgeen uit zijn uiterlijk en zijn levenswijze voldoende viel op te maken.

Op het oogenblik waarop onze geschiedenis een aanvang neemt, een geschiedenis die nog altijd het onderwerp van talrijke beschouwingen op Schotland uitmaakt, bevonden de beide firmanten zich in hun kantoor.

Het was ongeveer een uur en bijna alle klerken hadden het kantoor verlaten om hun lunch te gaan gebruiken.

Lea was een man van omstreeks zestig jaar.

Hij had het gelaat van een bulldog, met breede vierkante kaken en een platten neus, waarnaast twee kleine doordringende oogen.

Hij liep steeds eenigszins gebogen met de handen op den rug, terwijl zijn vingers zenuwachtig speelden.

Hij was volmaakt kaal, hetgeen zijn hoog gerimpeld voorhoofd nog hooger liet schijnen.

Zijn gelaat had die bleeke kleur en dat pafferige voorkomen van lieden die bijna hun geheele leven binnenshuis doorbrengen.

Gilley was minstens tien jaar jonger dan zijn compagnon.

Zijn haar was steeds zwart, maar het was dan ook duidelijk te zien dat hij het verfdde.

Zijn gebit, zijn handen, zijn geheele uiterlijk scheen met de grootste zorg onderhouden te zijn.

Aan een koord om zijn hals was het monocle bevestigd, dat zijn oogholte bijna niet verliet.

Hij was flink gebouwd en hij maakte in zijn heele uiterlijk den indruk van den man, die ondanks zijn leeftijd nog met volle teugen wilde drinken uit den beker der levensgeneugten.

Kwade tongen beweerden dat de heer Gilley er twee en misschien wel drie minnaressen op nahield, maar de waarheid gebiedt te zeggen dat men hem in het publiek nog nooit met een van die dames gezien had.

Gilley had uit zijn koker een sigaret genomen die hij thans met een sierlijk gebaar aanstak.

Terwijl hij dit deed, keek hij zijn compagnon met zijn zwarte oogen uitvorschend aan.

Toen legde hij den lucifer met een langzaam gebaar weg en vroeg op gedempten toon:

— De verkoop van die twee huizen in Leeds heeft dus zijn beslag gekregen?

— Ja, ik kreeg hedenmorgen het telegram dat de koper de som wil betalen!

— Hoeveel leveren ze op?

— Het eene twaalf honderd pond sterling, het ander drie duizend.

Gilley stak zijn platgeopende hand vooruit, zonder een woord te spreken.

— Wat is er? vroeg Lea verbaasd.

— Ik wilde mijn deel vast hebben, antwoordde Gilley.

— Bij voorbaat? vroeg Lea. Dat is iets nieuws.

— Mogelijk is het wel iets nieuws, ging hij onverstoord voort. Maar ik wil toch wel dat gij mijn verzoek inwilligde, ik heb

geld noodig.

— Dat is anders niets nieuws, merkte Lea minachtend op.

Hij ging aan zijn schrijftafel zitten, nam een stukje papier voor zich en wierp er vlug eenige cijfers op.

Toen stond hij weder op, ging naar een kleine brandkast haalde een bos sleutels uit den zak, opende het meubel en nam er eenige bankbiljetten uit, welke hij met een onverschillig gebaar Gilley toestak.

De jongste der beide compagnons keek beurtelings van de bankbiljetten naar Lea en vroeg:

— Is dat alles?

— Wat heb ik nu aan de hand! riep Lea uit, bij mijn arme ziel ik geloof dat de kerel dronken is.

— Ik ben volmaakt nuchter, vriend Lea, hernam Gilley, terwijl hij zijn compagnon met zijn zwarte oogen dringend aanzag. En juist omdat ik zoo nuchter ben, zou ik u de vraag willen stellen of het niet eens eindelijk tijd wordt, een andere regeling tusschen ons beiden te trekken.

— Wat meen je? vroeg Lea.

— Komaan, houd je niet van den domme, wat ik je verzoeken mag, riep de jonge ongeduldig uit. Je weet drommels goed wat ik bedoel. Sedert jaren ontvang ik van de winst slechts een gering deel! Kort en goed, ik wil dat niet langer dulden.

Er verscheen een leelijke grijns om den tandeloozen mond van James Lea.

— God vergeef het me — ik geloof waarachtig dat hij me durft dreigen.

Gilley antwoordde niet.

Hij had den mond half geopend om een rookwolkje in kringen uit te blazen en onder zijn zwart geknipte snor werden nu kleine tanden zichtbaar, die schitterden als die van een wolf.

Hij tipte de asch van zijn sigaret en vervolgde toen bedaard:

— Het komt niet in mijn hoofd op om je te bedreigen. Waarschijnlijk zou ik aan het kortste eind trekken. Het was maar een voorstel in der minne, begrijp je?

— Uitstekend, dan zal ik zoo vrij zijn dat voorstel in der minne van de hand te slaan.

Met deze woorden wierp Lea de brandkast weder dicht en stak den sleutelbos weder in zijnen zak.

Toen kwam hij vlak voor Gilley staan en zeide:

— Neem een raad van mij aan, en kom hier niet meer met dien onzin aan boord. Wij weten zeer precies wat wij aan elkaar

hebben, is dit niet zoo ?

— Ja, dat geloof ik wel, antwoordde Gilley.

— Nu, als dat zoo is, dan doen wij ook veel verstandiger als we de zaak voor beëindigd verklaren en er nooit meer over spreken !

Gilley antwoordde niet, maar zijn oogen dwaalden door het venster van den tuin, waar de figuur van een jong meisje zichtbaar werd.

Het was Kathleen Harvey, die haar dagelijksche wandeling maakte.

Zij was geheel in het wit gekleed en droeg haar strooien hoed met het lint aan den arm, zoodat haar prachtig blond haar zichtbaar werd, dat door de zon als veranderd werd in gesponnen goud.

Gilley deed een paar krachtige trekken aan zijn sigaret en wierp haar toen weg.

Hij nam plaats in een gemakkelijken stoel, die anders voor de bezoekers bestemd was, strekte zijn beenen lang uit en volgde het meisje met een blik.

— Had je me nog meer te zeggen ? vroeg Lea een weinig ongeduldig. Li moet die zaak van het groote huis aan het Strand behandelen.

— Laat die zaak dan maar even rusten, want ik moet je over iets anders spreken.

— Al weer over geld ? Doe dan maar geen moeite.

— Neen, dit nou niet over geld — tenminste niet in de eigenlijke beteekenis van het woord. Ik wilde je over je nicht, over Kathleen gesproken hebben.

James Lea, die in zijn schrijfstoel had plaats genomen, klemde zijn beide vette handen om de leuning, sperde zijn oogen wijd open en staarde Gilley aan, alsof hij zijn woorden niet begreep.

— Over Kathleen ? zeg je. Heb ik je goed verstaan ?

— Je hebt me uitstekend verstaan, antwoordde Gilley kalm.

— Wel — wat moet je dan van haar ?

— O, een kleinigheid maar — ik wil haar tot vrouw hebben !

Op het hooren van deze woorden werd het breede, bleeke gelaat van Lea vurig rood, zijn kleine oogen dreigden hem uit het hoofd te springen, toen barstte hij uit :

— Je bent gek ! Je praat wartaal ! Je moet dronken zijn !

Gilley fronste de donkere wenkbrauwen en wierp Lea een zwarten blik toe ; zijn stem had een sissenden klank gekregen toen hij hernam :

— Zeg dat niet nog eens, anders zou ik mij nog wel eens kwaad kunnen maken. Ik

spreek in vollen ernst ! Ik vraag je om de hand van je nicht !

Al het bloed was weder uit het gelaat van den commissionnair in onroerende goederen geweken, en het had nu een grasgroene tint gekregen.

Hij stond op en zeide op doffen toon :

— Ik heb in mijn leven al met heel wat brutale lieden kennis gemaakt — maar ik moet erkennen, dat je hen allen gerust eenige punten kunt voorgeven !

— Je weigert dus ? vroeg Gilley zonder een oogenblik zijn kalmte te verliezen.

— Of ik weiger ? vraag je dat nog ? Natuurlijk weiger ik !

— Je bent zeker aan het lieve meisje gehecht ?

— Dat ten eerste ! Zij verzorgt mij op een wijze zooals een vreemde huishoudster het nooit zou doen !

— Daar ben je haar zeker zeer dankbaar voor ?

— Dankbaar ? Waarom zal ik dat zijn ? Zij doet niets meer dan haar plicht ! Ik heb haar letterlijk van de straat opgenomen en het is al het minste wat zij doen kan, dat zij goed voor mij zorgt !

Gilley wierp zijn compagnon een minachtenden blik toe.

— Die opvatting strookt volkomen met je karakter, zeide hij. Het meisje is ouderloos, en had geen huis en daarom moet zij nog dankbaar zijn, dat zij de kleeren mag verstellen en het eten mag koken voor een ouden schurk zooals jij.

James Lea scheen door deze belediging volstrekt niet getroffen te zijn.

Hij grinnikte slechts en zeide toen !

— Laat ik jou op mijn beurt eens een vraag stellen : Heb je Kathleen lief ?

Gilley haalde de schouders op.

— Ik ben vijftig jaar, al zie ik er uit als veertig. Ik weet niet of ik op mijn ouderdom nog wel van liefde mag spreken — maar ik mag haar zeer graag lijden !

Lea had zijn kleine varkensoogjes geen sekonde afgericht van het gelaat van zijn compagnon.

Er glom een boosaardig spottend licht in toen hij opmerkte :

— Laten wij dan aannemen, dtt je zogenoemde liefde een weinig met hebzucht is vermengd — o, met slechts zeer weinig hebzucht ! Ik kan me je redeneering wel voorstellen ! Ik heb geen direkte bloedverwanten, Kathleen Harvey staat mij het naast, en het ligt dus in de rede dat zij mijn universele erfgename wordt. Al licht laat ik een

zestig of zeventig duizend pond sterling na, misschien wel honderd huizend, en zoo wordt het jonge meisje een goudvischje, dat de moeite van het hengelen wel lokt. Heb ik goed geraden ?

Gilley antwoordde niet, maar speelde onverschillig met zijn horlogeketting.

Hij volgden met den blik het jonge meisje, dat nu naderbij kwam en haar schreden scheen te richten naar een der groote ramen, die bij het kantoor uitkwamen.

Hij stond op en trad naar het raam toe, maar kon het jonge meisje slechts voor een gedeelte zien.

Blijkbaar sprak zij met iemand, die voor een der ramen in het groote kantoor stond.

Gilley verliet het venster weder en sloop op zijn teenen naar de glazen tusschendeur.

Van daar kon hij twee ramen van het groote kantoor zien.

Voor een er van stond een jonge man van ongeveer vijf en twintigjarigen leeftijd in

een vroolijk gesprek met Kathleen Harvey.

Geen van beiden had blijkbaar iets van den spion bemerkt.

Eindelijk wierp de jonge man een blik op de groote hangklok, die in het kantoor hing, en Kathleen nam met een handdruk afscheid.

Met de handen in den zak en met gebogen hoofd slenterde Gilley van de deur weg.

Lea keek hem spottend aan.

— Mijnheer is jaloersch ? zeide hij tergend. Wel, je begint een weinig te vroeg, mijn waarde ! want ik kan je er wel een eed op doen, dat je met mijn toestemming mijn nicht zeker wel niet zult trouwen ?

Met deze woorden verliet hij het kantoor om zich te gaan vergewissen of alle klerken weder op hun post waren.

Als hij zich nog eens had omgewend, zou hij zeker geschrokken zijn van de uitdrukking die er op dat oogenblik op het gelaat van zijn compagnon lag....

HOOFDSTUK II.

EEN NACHTELIJK BEZOEK.

Er waren omstreeks twee weken verlopen, sedert het gesprek in het kantoor der beide firmanten.

Het was ongeveer twaalf uur in den nacht.

In het groote oude huis aan de Grosvenorstreet waren alle bewoners reeds ter ruste.

James Lea sliep op de derde verdieping van het huis in een vrij groote kamer.

Op dezelfde verdieping had hij ook zijn particuliere werkkamer.

Een oude bediende, reeds verscheidene jaren in zijn dienst, had zijn klein slaapvertrek daar eveneens, terwijl zijn nicht, een oude dienstbode en een jonger dienstmeisje een verdieping lager sliepen.

Een deel van het huis, dat veel te groot was voor twee menschen, was verhuurd, want James Lea was er de man niet naar om zich een bron van inkomsten te laten ontgaan.

Het geheele huis was in duisternis gedompeld en slechts in de vestibule gloeide een enkele kleine elektrische bol.

De uren verstreken.

Plotseling, even nadat een naburige kerkklok twee uur had geslagen, werd er aan het einde van de vestibule een zeer licht gerucht vernomen.

Het was als een muis, die achter het behang knaagt.

Toen werd de deur, die naar een lange en smalle gang voerde, welke op den tuin uitkwam, langzaam en met de grootste behoedzaamheid geopend.

Toen verscheen er in de opening en achter mekaar twee mannen.

Zij waren in chic avondtoilet gekleed en gehuld in een zwarten regenmantel, en konden zoo uit een rijke Club gekomen zijn, indien zij niet gemaskerd waren geweest.

De grootste van de beide mannen die bijna een hoofd boven den andere uitstak, liep vooraan.

Zij staken dwars de groote vestibule over zonder ook maar het minste gerucht te maken.

Blijkbaar waren hunne schoenen van gummi of vilten zolen voorzien.

Zij schenen de inrichting van het huis uitstekend te kennen, want hun gang vertoonde niet de minste aarzeling.

Zij geleken in het onzekere licht twee monsterachtige groote zwarte vleermuizen, die recht op hun doel aanvlogen.

Voor de deur van het groote kantoor stonden zij stil.

De grootste der beide mannen haalde een bos loopers te voorschijn, die blijkbaar van een bijzonder maaksel waren, want met een van deze werktuigen maakte hij zonder eenige moeite de deur open.

De beide mannen traden binnen.

Daarop sloten zij de deur weder dicht.

Het was stikdonker in dit vertrek, want blijkbaar waren de gordijnen voor de drie ramen neergehaald, even als voor de twee ramen die op de straat uitzagen.

De kleinste der beide mannen ontstak een electriche zaklantaarn die een zwak licht verspreidde.

Bij het schijnsel daarvan liepen zij dwars door het groote kantoor tot zij weder stil hielden bij de glazen tusschendeur.

— Is hier in deze kamer niets, wat het meenemen waard is, Edward? vroeg de kleinste der beide gemaskerden.

— Niets, Charles, tenzij je prijs stelt op de stompjes potlood en de pennehouders in de lessenaars van de klerken.

— Is het kantoor waarvan je me gesproken hebt, hiernaast?

— Ja!

— Hoe komen wij er in?

— Door deze deur!

Onder het spreken, had Raffles — want het was inderdaad de Groote Onbekende die aan het werk was, geholpen door zijn vriend Charles Brand — een klein voorwerp uit zijn zak gehaald, waarmee hij vliegensvlug de ruiten uit de deur sneed.

Het maakte niet meer gerucht, dan veroorzaakt zou zijn door een vlieg die over het glas liep.

Daarop stak hij de hand door de gemaakte opening en trok de beide knippen terug die de deur afsloot, terwijl hij tevens den sleutel omdraaide die op het slot stak.

— Er is natuurlijk nog een tweede uitgang aan dit vertrek? vroeg Charles.

— Ja, mijn waarde, en dat moet wel, als wij tenminste niet willen aannemen, dat de beide firmanten de gewoonte hebben, des avonds, als zij hun kantoor verlaten, door het sleutelgat te kruipen!

Onder deze zacht gefluisterde woorden waren de twee vrienden het particuliere kantoor der heeren Gilley en Lea binnengetreden.

Hier schemerde een zwak licht door de ramen, die op den tuin uitzagen, daar de gordijnen niet gesloten waren.

Onmiddellijk werd de electriche lantaarn gedooft en de beide indringers liepen naar de ramen om de gordijnen te sluiten.

Zoodra dit geschied was, deden zij beiden hun lantaren ontgloeien en dadelijk zette Raffles zich aan het werk.

Hij scheen nauwkeurig op de hoogte te

zijn van de plaatselijke gesteldheid, want hij liep regelrecht op de kleine brandkast toe, zette de lantaarn neder, haalde een kleine tasch onder zijn regenmantel te voorschijn en haalde daar eenige instrumenten uit, alle van zijn eigen vinding, en die hij met ongehooflijke vlugheid en bekwaamheid hanteerde.

Hij knielde naast de brandkast neder en dadelijk daarop klonk er een zeer zwak gegons, niet sterker dan een bij onder het vliegen veroorzaakt.

Het geluid was afkomstig van de ronde staalzaag, die met duizelingwekkende snelheid ronddraaide en een diepe voor in den zijkant van de kast sneed, met evenveel gemak, als ware zij van hout in plaats van dik staal.

Binnen een kwartier had Raffles een vierhoekig stuk uit den zijwand gezaagd, hetwelk hij nu zonder moeite kon verwijderen.

De kast was geopend!

— Ga je gang, Charles, zeide Raffles kalm. Ik zal intusschen de instrumenten weder inpakken!

De jonge man kwam naderbij en begon de kast van haar inhoud te ontdoen behalve een aantal effecten, welke Charles met een minachtend gebaar weder terug schoof.

Raffles had de tasch weder gesloten en wendde zich nu weder tot Charles.

— Wel, vroeg hij, was het de moeite waard?

De jonge man haalde de schouders op,

— Ik heb tweeduizend pond aan goud en bankbiljetten gevonden. Ik had op meer gerekend.

— Nu, wij zijn nog niet gereed!

— Is er dan nog een kantoor? vroeg Charles.

— Zeker, op de derde verdieping, op eene afstand van de slaapkamer van James Lea.

— Zou dat niet wat gevaarlijk zijn?

— Niet gevaarliker dan een andere inbraak! antwoordde Raffles spottend. Als wij niet meer leven maken dan wij nu maakten, zal het wel los loopen. Kom mee, — wij hebben niet veel tijd te verliezen.

Charles deed het bankpapier en het goud in een tasch, die aan een sterken riem om zijn middel bevestigd was en daarop verlieten beide vrienden het vertrek weder langs denzelfden weg, dien zij gekomen waren.

Het geelk wel of Raffles het huis zelf gebouwd had, want ook nu weifelde hij geen oogenblik.

Hij liep regelrecht op de groote trap toe en wenkte Charles hem te volgen.

Hij liep de eerste verdieping zonder ophouden voorbij en besteeg aanstonds de trap, die naar de tweede voerde.

Maar hij had het portaal nog niet bereikt of hij stond plotseling stil.

Met een handgebaar beduidde hij Charles ook stil te blijven staan.

De jonge man volgde het bevel onmiddellijk op.

Hij wist, dat alle zintuigen van zijn vriend buitengewoon fijn ontwikkeld waren — blijkbaar had hij iets verdachts gehoord.

Op zijn beurt luisterde Charles scherp.

In het eerst kon hij niets vernemen, maar toen kwam het hem voor alsof hij een aanhoudend, een diep, brommend geluid hoorde, als van een naaimachine of van een zeer kleinen motor.

Vijf minuten bleven de beide vrienden op de trap stilstaan, alsof zij uit steen gehouwen waren.

Toen hield het sombere geluid plotseling op.

Nog tien minuten wachtte Raffles.

Toen haalde hij de schouders op en vervolgde zijn weg, door Charles gevolgd.

Spoedig bereikten zij de derde verdieping.

Zonder zich een oogenblik te vergissen of te bedenken, volgde Raffles een tamelijk smalle gang, tot hij stilstond voor een vrij breede eikenhouten deur.

Hij luisterde nog eenige oogenblikken scherp toe, maar alles was weer doodstil in het groote huis.

Opnieuw moest nu de tasch met de instrumenten worden te hulp geroepen, daar de deur stevig op het slot scheen te zijn.

Het duurde echter geen vijf minuten, of met een zachen tik sprong het slot open.

De beide vrienden traden nu een volmaakt donker vertrek binnen en sloten de deur aanstonds achter zich.

Zoodra dit gedaan was, en zij zich verzekerd hadden dat de gordijnen voor het eenige raam gesloten waren, ontstaken zij hunne lantaarns weder.

Zij bevonden zich in de particuliere werkkamer van James Lea.

Het was een zeer fraai gemeubeld vertrek.

Dicht bij het raam stond een zware ouderwetsche schrijftafel en in een hoek, dicht bij de deur, een tweede brandkast van tamelijk groote afmeting.

Raffles beschouwde het meubel eenigen tijd zwijgend en krabde zich toen achter het oor.

Charles wierp hem door de gaten van zijn masker een vragenden blik toe.

— Het is een zeer sterke en nieuwe kast,

fluisterde Raffles, in antwoord op deze stomme vraag, maar wij hebben geen keuze.

De beide mannen zetten zich aanstonds aan het werk.

De zonderlinge cirkelzaag kwam weder te voorschijn en begon haar nieuwen arbeid.

Het duurde echte bijna drie kwart uur, voor er een voldoende groot stuk uit den zijwand van de kast was gezaagd.

Aanstonds begon Charles zijn onderzoek.

Hij haalde een groot aantal papieren te voorschijn, die hij op het blad van de schrijftafel uitspreidde, waar Raffles ze vlug begon door te zien.

Een kwartier verliep.

Toen keerde Charles zich van de kast af en fluisterde op korten toon :

— Dat is alles.

— Wat, in het geheel geen geld ?

— Geen penny !

— Maar dat neem ik den uoden schobbejak zeer kwalijk fluisterde Raffles verontwaardigd. Een uur voor niets gewerkt. Hij zal zijn geld waarschijnlijk op een bank hebben geplaatst of bij een notaris.

— Is er onder die papieren niets van waarde ? vroeg Charles, terwijl hij op de documenten wees, die op het tafelblad lagen uitgespreid.

Niets, antwoordde Raffles. Het zijn slechts eigendomsbewijzen van onroerende goederen, huurcontracten, ceelen, en andere stukken die voor ons geen waarde hebben. Maar wacht eens, wat heb ik hier — hij had een vel papier opgenomen en verlichtte dit nu met zijn electrische zaklantaarn.

— Wat is het ? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Het afschrift van een testament, antwoordde Raffles, het origineel berust waarschijnlijk bij een notaris.

— Van wien ?

— Van James Lea !

— En — hij vermaakt natuurlijk zijn geheele vermogen aan zijn nichtje ?

— Pardon — daarin vergis je je, zeide Raffles, die het korte testament had doorgelopen.

— Wat zeg je, had hij dan nog andere familieleden ? daar wist ik niets van !

— Hij heeft nog wel enkele familieleden, hernam Raffles, maar — zij zijn geen van allen in dit testament bedacht.

— Lea heeft dus zijn vermogen aan den staat vermaakt ?

— Ben je gek ? daar is hij de man nog al naar.

— Aan zijn compagnon dan misschien ?

— Houd maar op, je raad het nooit. Zijn eenige erfgename is een vrouw, en nog wel een heel bijzondere vrouw, want zij is nader aangeduid met haar artistennaam. Dat zou je niet gedacht hebben, nietwaar?

— Neen, ik kom als het ware uit de lucht vallen? bekende Charles. Hij hield er dus een minnares op na?

— Dat schijnt zoo, hernam Raffles lachend.

— Die oude schelm, siste Charles tusschen de tanden.

Raffles liet een kort lachje hooren.

— Ja, mijn jongen, zoo gaat het in de wereld, wie zou dat ooit achter den ouden man gezocht hebben, die maar zoo zelden uitgaat, die vrouw heeft hem zeker geheel en al in haar macht.

— Maar dat arme meisje, Edward, riep Charles uit. Wat moet het een bittere ontgoocheling voor haar zijn.

Raffles schudde het hoofd.

— Dat weten wij natuurlijk niet. Ik ken haar niet en ik weet dus ook niet of zij op die nalatenschap rekent. Als zij het doet, zal het zeker een grievende teleurstelling voor haar zijn, want men stelt James Lea op ongeveer vijf honderd duizend pond sterling.

— Zou er misschien in die ouderwetsche tafel niets meer te vinden zijn, hernam Charles. Zij ziet er uit alsof zij wel eenige geheime vakken bezit.

Raffles legde het afschrift van het testament weer neder en bukte zich teneinde het zware meubel wat nader te onderzoeken.

— Ik geloof dat je gelijk hebt, zeide hij. Het meubel ziet er juist uit alsof er verschillende geheime laden inzitten, wacht — hier heb ik er al een.

Hij strekte de hand uit naar de tasch met instrumenten, toen hij plotseling ophield en in een luisterende houding voor de schrijftafel neergehurkt bleef zitten.

Wat Charles betreft, hij stond onbeweeglijk als een zoutpilaar midden in het vertrek.

Er had een zachte, half gesmoorde kreet weerklonken, gevolgd door een zwak rochelend geluid.

Toen werd alles weer doodstil.

De beide mannen hadden zich volstrekt niet bewogen.

Raffles was de eerste die weder sprak.

— Wat zou dat geweest zijn? vroeg hij

fluisterend. Er schijnen nog menschen wakker te zijn!

— Het klonk als een gerochel van iemand, die benauwd droomt, merkte Charles fluisterend op...

Raffles sprong vlug overeind.

— Het doet er niet toe, vervolgde hij. De lucht wordt hier wat onveilig voor ons, mijn jongen, en er blijkt toch niets meer te halen! Een Franschman heeft eens gezegd: Dat de voorzichtigheid niet het slechtste deel van den moed is, en ik ben het volkomen met hem eens! Vlug onze biezen gepakt!

Charles liet het zich geen tweemaal zeggen!

Hij was plotseling door een onverklaarbare vrees aangegrepen, waarvan hij zich den aard niet kon verklaren.

Hij haastte zich dan ook de werktuigen weder in de tasch te pakken en zijn hoogen hoed op te zetten, dien hij op een tafeltje had gelegd.

Intusschen had Raffles omzichtig de deur geopend en een blik in de gang geworpen.

Er viel niet het minste te bespeuren.

Hij wenkte Charles en beiden slopen zoo snel zij konden langs de smalle gang weder naar de trap toe.

Hier stonden zij nogmaals stil, maar geen enkel geluid liet zich hooren.

Toen begonnen zij de trap af te dalen.

Op de tweede verdieping stonden zij nogmaals stil.

Charles voelde zijn hart luid in zijn borst kloppen.

Hij voelde zich bevangen door een schrik, die hem onbegrijpelijk voorkwam.

Wat Raffles betreft, hij scheen zijn kalmte geen oogenblik te hebben verloren.

Daarop werd de tocht naar de vestibule voortgezet.

Alles bleef stil in het groote huis.

De twee mannen traden weder naar de deur toe waar langs zij waren binnengekomen.

Er was op de marmeren vloerplaten niets te vernemen van hun tred.

Toen zij de gang bijna bereikt hadden, stonden zij opnieuw, als bij onderlinge afspraak, stil.

Ergens in het groote huis boven hun hoofd, werd voorzichtig een deur geopend en dadelijk daarop weder met groote behoedzaamheid gesloten.

HOOFDSTUK III.

EEN RAADSELACHTIGE MISDAAD.

Hoewel Charles en Raffles pas om vier uur in den nacht van hun onderneming waren teruggekeerd zaten zij den volgenden morgen reeds om negen uur weder aan een goed voorzien ontbijt in de groote eetzaal van de prachtige villa, welke de Groote Onbekende in de Cromwellstreet bewoonde, onder den naam van Lord William Aberdeen.

De beide vrienden traden bijna tegelijkertijd het vertrek binnen.

Op hun gelaat vertoonde zich dezelfde glimlach, die naar de geschiedennis meldt, steeds te zien viel op het gelaat van iederen advocaat in het oude Rome, als hij op straat een zijner collega's tegenkwam.

Daarop drukten zij elkander stevig de hand en namen aan de ontbijttafel plaats.

— Mag ik je geluk wenschen met den goeden afloop? vroeg Charles gekserend.

— Als je wil zeggen, dat wij er heelhuids zijn van afgekomen, dan neem ik je gelukwensch aan maar niet als hij het bedrag van onzen buit geldt, want om je de waarheid te zeggen is mij die bitter tegengevallen.

Charles hief dreigend den wijsvinger op.

— Ik geloof, dat je een beetje verwend bent, zeide hij bestraffend. Menigeen van onze collega's zou tevreden zijn met een opbrengst van tweeduizend pond.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik hoop, dat je mij niet vergelijkt met die armzalige inbrekers, die met een half dozijn te gelijk in een bank of winkel binnendringen, met veel omslag een brandkast openen en dan ten slotte nog zooveel sporen achterlaten, of zich naderhand zoo onhandig gedragen, dat ze een paar weken later achter slot en grendel zitten? Ik stel mij op een hooger standpunt! Voor mij is een inbraak een symphonie een schilderstuk, kortom een kunstwerk! En ik vind dat ik als artiest wel wat schraal beloond wordt met een onnoozele tweeduizend pond, waarvan nog de helft uit bankbiljetten bestaat, die maar niet zoo aanstonds aan den man zijn te brengen, daar maar al te vaak de nummers er van bekend zijn. Het zal mij een les zijn om eerst eens grondig te onderzoeken of mijn aanstaande slachtoffers zich somtijds te buiten gaan aan de slechte gewoonte hun geld buitenshuis te bewaren. Daar komt nog bij, dat het blijkbaar maar een haar gescheeld had, of de heer des huizes was wakker ge-

worden en had ons overvallen.

— Jij gelooft dus, dat Lea zelf dien zonderlingen kreet in zijn slaap heeft geslaakt? vroeg Charles terwijl hij een stukje geroosterd brood uit den zilveren standaard nam.

— Wie zou het anders kunnen hebben doen? Het geluid kwam zonder eenigen twijfel uit de slaapkamer van Lea, die zich op dezelfde verdieping, op slechts weinige passen afstands bevindt.

— Maar dan die open- en dichtgaande deuren?

— Wel, hij zal zich misschien verbeeld hebben iets verdachts te hooren en zich willen overtuigen, dat hij zich vergist had. Je zult je herinneren, dat wij den uitslag van dat onderzoek niet hebben afgewacht, maar ijlings het hazenpad hebben gekozen! Maar wat praten wij eigenlijk, mijn jongen. Naast je bord ligt een stapel ochtendbladen en als je je de moeite wil geven er een oogje in te slaan, dan zul je daar wel in geuren en kleuren beschreven vinden, wat James Lea ontdekt heeft en wanneer hij het ontdekt heeft!

— Je hebt gelijk! riep de jonge man uit, dat hadden wij wel eerder kunnen bedenken!

Hij nam de laatste editie van de „Times” in de hand, sloeg het blad open en zocht onder de stadsberichten.

Maar het volgende oogenblik liet hij een gedempten kreet van ontzetting hooren en werd zijn blozend gelaat lijkbleek.

— Wat is er? vroeg Raffles ongerust. Wat wordt je bleek!

— Je zeide zooeven, Edward, dat James Lea ons zelf wel opheldering zou geven. Dat kan hij echter niet meer, hij is dood!

Wel een volle minuut zaten de beide vrienden zwijgend over elkaar en trachtten op elkaars gelaat te lezen wat er in hen omging.

Toen vroeg Raffles op doffen toon:

— Is hij — vermoord?

Charles knikte bevestigend.

— Ja, dat moet wel, en toch staat de politie voor een raadsel!

— En waarom?

— Omdat de slaapkamer van James Lea zich in de volmaaktste orde bevond, omdat het eenige raam gesloten was en volstrekt geen sporen van braak vertoonde, en omdat de deur naar de gang, de eenige welke het vertrek bezit, van binnen niet alleen met een

sleutel gesloten was, maar tevens met twee zeer stevige knippen!

Raffles had zwijgend toegeluisterd.

— Een beroerte misschien? vroeg hij.

— Dat meende de politie eerst ook — maar er zijn duidelijke vingerafdrukken aan zijn hals gevonden!

Raffles staarde in gedachten voor zich uit.

— Het lijkt een zeer zonderlinge zaak, lees het mij eens voor.

Charles nam het blad op en las met zachte en duidelijke stem het volgende bericht voor:

Een raadselachtige moord.

„Geheel Londen werd dezen morgen opgeschrikt door het bericht van een even raadselachtige als geheimzinnige misdaad. De omstandigheden waaronder zij werd gepleegd zijn van dien aard, dat wij onzen lezers een nauwkeurige omschrijving van het geval niet willen onthouden.

In een der oudste huizen van de Grosvenorstreet, drijven de heeren Lea en Gilley sedert eenige jaren hun commissiehandel in onroerende goederen. De heer Lea bewoont zelf een gedeelte van dat groote huis, terwijl zijn compagnon een fraaie jongezellenwoning aan het Strand bewoont. Het klerkenkantoor en het gemeenschappelijk kantoor der beide firmanten bevindt zich gelijkvloers. De eerste verdieping is verhuurd aan een assurantiekantoor en een gedeelte van de tweede aan een ouden gepensioneerden belastingambtenaar, een man van omstreeks vijftigjarigen leeftijd. Het andere gedeelte van de tweede verdieping is bewoond door de nicht van den heer Lea, Miss Kathleen Harvey en de twee vrouwelijke dienstboden. Ten slotte heeft de heer Lea zelf zijn appartementen, waaronder een particuliere werkkamer, op de derde verdieping gevestigd, waar ook een oude reeds lang in dienst zijnde huisknecht slaapt. Miss Harvey is sedert eenige jaren gewend haar oom, die steeds vroeg in zijn kantoor placht aanwezig te zijn, om zeven uur te wekken met een kop chocolade, welke zij voor zijn deur neerzet. De oude heer scheen tamelijk vreesachtig van aard te zijn, want hij had eenige jaren geleden een sterk slot en twee zware grendels op de deur laten maken en het eenige raam van zware tralies laten voorzien, ofschoon zich dit op minstens twintig meter boven den grond bevindt. Zij klopte dan op de deur en wachtte tot er geantwoord werd. Heden-

morgen deed zij hetzelfde.

Tot haar verbazing en schrik echter, kreeg zij geen antwoord, ofschoon zij hoe langer hoe harder klopte. Zij ging den ouden bediende wekken, die zooals gezegd op dezelfde verdieping slaapt, die zich zoo spoedig mogelijk aankleedde. Zij klopten nu beiden zoo hard mogelijk op de hard massieven eiken deur. Te vergeefs.

Door een angstig voor gevoel aangegrepen snelde het jonge meisje de trap af, teneinde hulp te halen bij den gepensioneerden beampte. Toen zij echter op haar herhaald bellen aan de gangdeur geen gehoor kreeg, ijelde zij de straat op en riep de beide politieagenten die juist voorbijkwamen. Zij deelde dezen beiden ordebevaarders haar vrees mede en deze besloten de deur met geweld te openen. Uit de keuken werd een zware bijl gehaald, die gebruikt wordt om de houtblokken klein te hakken. Met behulp van dit werktuig werd, niet zonder moeite een paneel uit de eikenhouten deur geslagen. Door het gat zag men nu in de geheel donkere slaapkamer.

Een der agenten stak de hand door de gemaakte opening, trok de grendels terug en draaide de sleutels om. Het eerste wat men deed was, het gordijn voor het raam op zijde te rukken. Daarop snelde Miss Harvey naar het bed van haar oom. De heer James Lea lag met open mond en een uitdrukking van ontzetting bewegingloos op zijn sponde. Het dek was half van hem afgerukt. Op zijn hals waren eenige vuurroode vlekken te zien. Met een kreet van ontzetting wierp het jonge meisje zich op de knieën voor het bed. Zij greep de hand van haar oom — die hand was ijskoud.

Een der agenten had intuschen reeds om een geneesheer getelefoneerd, die spoedig ter plaatse was, maar helaas slechts den dood kon constateeren.

Maar er zouden nog meer ontdekkingen gedaan worden!

Toen de eerste klerken hedenmorgen om half negen 't groote kantoor binnen traden, bemerkten zij dadelijk, dat er iets niet in orde was. Zij snelden naar de tusschendeur die hun werkkamer scheidt van het kantoor der beide firmanten. Een der kleine ruiten was uit deze deur gesneden en tegen den muur aangezet. Het werd aanstonds duidelijk, waartoe dit gediend had: inbrekers waren door de deur het kantoor der firmanten binnengetreden, en hadden daar de kleine brand-

kast geopend op een wijze, die van langdurige oefening getuigt, en daaruit al de geldswaarden gestolen!

De politieagenten die nog steeds binnenshuis waren, toen deze ontdekking werd gedaan, gingen nu ook eens een kijkje nemen in het particulier werkkabinet van den vermoorde. Ook hier bleek de splinter-nieuwe, zeer sterke brandkast als een sardineblikje te zijn opengesneden, maar hieruit werd niets vermist, ofschoon de papieren, welke de kast bevatte overal verspreid lagen. Volgens de verklaring van de nicht van den vermoorde, was deze gewoon, het grootste gedeelte van zijn gereed geld bij een bank te beleggen. In ieder geval had de groote brandkast nimmer eenige geldswaarde ingehouden.

Het staat dus vast, dat men hier te doen heeft met een afschuwelijken roofmoord. Het raadselachtige van het geval is echter de wijze waarop de moordenaar het vertrek weder heeft verlaten, waar hij zijn vreeselijke daad had volbracht. De compagnon van den doode, de heer Gilley, die zeer onder den indruk van het gebeurde is, kon zich volstrekt niet voorstellen, hoe deze geheimzinnige zaak zich heeft toege dragen. Het raam is zeer zeker niet geopend geweest en zelfs al was dat het geval, dan nog zou het den dader onmogelijk zijn geweest, zich door de ijzeren staven heen te wringen, die niet meer dan een decimeter van elkaar staan.

Totdusverre heeft de politie nog geen enkel spoor kunnen vinden en zij tast volkomen in het duister. Zelfs de beste detectives van Scotland Yard, miss Dorit Evans en de heer James Sullivan, breken er zich het hoofd mede hoe de moordenaar het slaapvertrek heeft kunnen verlaten dat slechts een deur en geen schoorsteen heeft.

Wij zullen niet nalaten, onze lezers op de hoogte te houden van deze duistere zaak."

Charles liet het blad uit zijn hand glijden en staarde Raffles wezenloos aan.

— Ik wil mij laten kielhalen als ik er ook maar een jota van begrijp, zeide hij toen. Het is mij volkomen duister, even als aan de deftige redactie van de „Times”!

— Ja, het is zeker een hoogst eigenaardig voorval, zeide Raffles. Het is wel zeer noodlottig, dat deze misdaad heeft plaats gehad, juist in denzelfden nacht, dat wij zijn brandkasten onderzocht hebben. Dat geeft mij een zeer onaangenaam gevoel.

— Begrijp jij iets van die geschiedenis van de deur en het venster?

— Niet veel, en door het verslag in de „Times” te lezen, word ik er niet wijzer uit. Ik zal daarvoor het vertrek eens nader moeten onderzoeken.

— Misschien is er wel een verborgen deur — dat komt in die oude huizen wel eens meer voor.

— Ongetwijfeld, Charles — maar dan zou de moordenaar de aanwezigheid van die deur moeten kennen en dus zeer intiem bevriend met Lea hebben moeten zijn, en wij hebben al van verscheidene zijden gehoord dat hij niet al te dik in de vrienden zat. Bovendien kan ik niet aannemen, dat de politie, die natuurlijk dezelfde opmerking zal gemaakt hebben als jij zooeven, het vertrek niet zeer nauwkeurig zou hebben onderzocht, teneinde die deur te ontdekken. Misschien brengen de latere edities daaromtrent wel nadere bijzonderheden. Dit staat in ieder geval voor mij vast: Lea was zeer bevreesd voor een nachtelijken overval, anders zou hij zijn raam niet van stevige tralies, en de deur van zijn kamer niet van een nieuw slot en twee sterke grendels hebben laten voorzien. Daaruit blijkt in ieder geval, dat hij in zijn huis iets zeer belangrijks verborgen hield, en dat belangrijke was geen geld, want dat blijkt hij bij een bank te hebben gezet.

Raffles stond op en begon met gebogen hoofd de kamer op en neer te loopen.

Toen stond hij plots voor Charles stil en zeide vastberaden:

— Ik wil het mijne van die zaak hebben. Zij komt mij in vele opzichten hoogst merkwaardig voor.

— Als gij maar niet te laat komen en achter het net visschen, riep Charles uit. Misschien lezen we wel in de volgende editie van de „Times” dat de politie alles ontdekt heeft.

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Het spijt mij dat ik het zeggen moet, maar dat komt mij niet erg waarschijnlijk voor.

— En hoe denk je je wel met deze zaak te bemoeien? vroeg Charles.

— O, dat lijkt mij al zeer gemakkelijk antwoordde Raffles. De vermoorde commissienair heeft natuurlijk wel hier en daar bloedverwanten zitten, die op zijn nalatenschap zullen afkomen. Het heette wel dat hij er in het geheel geen bezat, maar ge zult eens zien dat zij ploseling uit alle hoeken en gaten zullen komen opdooien, zoodra zij het vreeselijke bericht van zijn dood hebben gelezen. Welnu, wat zou er tegen zijn, dat ik mij voor

een van die familieleden uitgaf.

— Ja, dat denkbeeld lijkt mij zoo kwaad niet! Je zou op die manier het huis ongehinderd in en uit kunnen gaan.

— Ik niet alleen, mijn jongen, maar jij ook, vervolgde Raffles glimlachend, je weet dat ik graag gezelschap heb in dergelijke ondernemingen.

Charles trok een benauwd gezicht.

Hij scheen al een voorgevoel te hebben van wat er nu zou komen.

— Wat zou ik dan moeten voorstellen? vroeg hij.

— Wat dunkt jij van een heel oude nicht van den doode? vroeg Raffles, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

— Moet ik mij al weer in vrouwenkleeren steken, vroeg Charles op klagenden toon.

— Hoor eens, mijn jongen, ik zou je raden je niet al te zeer te beklagen, want ik geloof dat ik in de laatste maanden in dat opzicht

werkelijk niet al te veel van je gevergd heb.

— Dat moet ik toegeven, riep Charles uit. Vooruit dan maar, ik zal de oude nicht zijn. En wat stel jij voor?

— Heb je er iets tegen dat ik als je echtgenoot ga!

— Hoegenaamd niet, riep Charles lachend uit. Wij zullen een mooi paar vormen. Wanneer gaan we aan het werk?

— Vandaag nog, maar toch niet al te spoedig, want wij wonen te Leeds moet je weten. Natuurlijk moet het bericht daar eerst ontvangen zijn en moeten we er de reis nog afrekenen.

— Zou men ons toelaten? vroeg Charles.

— Ik zou wel eens willen zien, dat men ons niet toeliet! riep Raffles verontwaardigd uit. Jij bent immers zijn vleeschelijke nicht! Kom, we zullen maar aanstonds aan het werk gaan en ons veldtochtplan ontwerpen.

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van filmsterren
in fraaie lijst?**

**Vraagt Uw winkelier of den fabri-
kant de voorwaarden.**

HOOFDSTUK IV.

NEEF EN NICHT HYSLOP.

Omstreeks vier uur in den middag van denzelfden dag stapte er een vreemdsoortig toegetakeld paar uit een cab, die voor het huis in Grosvenorstreet stilhield.

De man, ongeveer vijftig jaar oud, had een lang uitgerekte, mager gelaat, dat nog smaller scheen door den angen witten strik, die hem tot ver op de borst hing. Zijn wenkbrauwen waren hoog opgetrokken als van iemand, die zich voortdurend bezig hield met de oplossing van een of ander diepzinnig levensraadsel. Zijn gekromde neus droeg een stalen bril van geweldige grootte. Hij was geheel in het zwart gekleed en blijkbaar was zijn pak, dat hij droeg, zijn beste want hij liep zoo stijf als een plank, uit vrees waarschijnlijk dat hij het kostelijke zware laken zou besmeuren of kreuken.

Zij vrouw was omstreeks vijf jaar jonger dan haar echtgenoot en haar zwaarlijvige figuur was eveneens in rouwgewaad gestoken. Zij had dikke wangen, met een kleur als van papsteen, een laag rond voorhoofd en een kleinen knolvormigen neus. Aan haar ooren bengelden twee geweldige oorhangers van agaat, terwijl een broche van dezelfde steensoort op haar omvangrijke boezem was gestoken. Tusschen haar dikke vingers, in zwartgaren handschoenen gestoken, hield zij een keurig opgevouwen sneeuwvitten zakdoek geklemd.

Nu en dan bracht zij dit voorwerp naar haar rechter oog blijkbaar om aldus haar diepe smart te kennen te geven.

Raffles en Charles waren zoo uitstekend vermomd, dat zij moeite hadden elkander onder deze verkleeding te herkennen.

Voor het huis stonden eenige nieuwsgierigen, die door twee agenten van politie op behoorlijken afstand werden gehouden.

Raffles belde aan met een beweging als van een ijzeren pop, die in een schiettentje door een raak schot in beweging wordt gebracht.

Tegelijkertijd bracht de gewaande nicht haar zakdoek te voorschijn. De oude bediende opende de deur.

Hij keek de binnentredenden even aan en vroeg toen :

— Wat wenscht gij ?

Onmiddellijk barstte de gewaande nicht in jammerklachten uit.

— Ik wil mijn neef James nog eens voor

het laatst zien. Hij was alles wat wij in de wereld bezaten. Kijk, hier is mijn man ! Wij zijn heelemaal nu uit Leeds gekomen ! Vanmorgen lazen wij in de bladen over het vreeselijke ongeluk.

Nu viel Raffles haar in de rede met de statig uitgesproken woorden :

— Knecht, ga aan Miss Kathleen zeggen, dat neef en nicht Hyslop hier zijn ! Zij zal ons met open armen ontvangen !

De bediende scheen het eenigszins in twijfel te trekken, maar deed wat hem gevraagd werd en ging het bezoek aankondigen.

Vijf minuten later keerde hij weder terug met het verzoek hem te willen volgen.

Het rouwende echtpaar volgde den man op den voet.

Zij beklommen de trappen tot aan de tweede verdieping en de knecht klopte daar op een witgelakte deur.

Een zwakke stem riep Binnen !

De bediende opende de deur en liet de bezoekers de kamer binnen.

Zij zagen een in het zwart gekleede gedaante van een sofa opstaan en hen tegemoet komen.

Het was Kathleen Harvey, in diepen rouw gekleed en met bleek gelaat

Zij stak Raffles en Charles beurtelings de hand toe en zeide :

— Ik moet bekennen, dat ik uw naam nog nooit heb hooren noemen door oom James, maar toch zijt gij mij welkom ! Ik voel mij vreeselijk alleen !

— Zijn er dan niet andere familieleden geweest, vroeg Raffles haastig.

— Slechts enkele, en die zijn spoedig weder vertrokken ! Zij zullen terugkomen bij de begrafenis en dan nog eens bij de voorlezing van het testament.

— Wij zouden neef Lea gaarne nog eens zien, zeide Raffles. Zou dat gaan ?

Het jonge meisje boog het hoofd.

— Ik zal mijn ouden bediende waarschuwen, dan kan hij u naar die vreeselijke kamer brengen, zeide zij bijna onhoorbaar. Ik durf er niet meer heen !

Zij had onder het spreken op een belknop gedrukt en een weinig later trad dezelfde bediende weder binnen.

— Henry, breng mijn neef en nicht Hyslop

naar de sterfkamer, zij willen oom nog eens zien!

De bediende boog zwijgend, terwijl hij het echtpaar nogmaals denzelfden wantrouwend onderzoekenden blik toewierp.

Toen noodigde hij hem met een gebaar uit hem te volgen.

Enkele minuten later stonden zij voor de deur van het geheimzinnige vertrek, waarvan het vernielde paneel met behulp van een paar planken voorloopig weder was hersteld.

— Is het hier? vroeg Charles terwijl hij den zakdoek weder dienst deed doen.

De bediende knikte zonder een woord te spreken.

Hij haalde een sleutel uit zijn zak en opende daarmede de deur van de slaapkamer.

— Dank je, knecht, zoo is het voldoende, zeide Raffles en ga nu maar heen — wij kunnen niet velen dat er vreemden toezien als wij aan onze smart den vrijen loop geven.

De bediende scheen een oogenblik te aarzelen.

Toen bromde hij: Een kwartier is toch zeker lang genoeg voor de smart van lieden, die bij zijn leven nooit naar hem hebben omgezien?

De gewaande nicht wilde een driftig antwoord geven, maar haar echtgenoot weerhield haar met een van zijn automatische gebaren.

— Laat dien knecht maar praten, zeide hij op minachtenden toon. Hij weet niet beter. Daarop wendde hij zich tot den bediende, trok zijn wenkbrauwen nog eens zoo hoog op en zeide:

— Het is goed — je kunt over een kwartier weder terug komen om de deur werder te sluiten.

De oude man verwijderde zich met sloffende schreden, na nogmaals zijn blik op de bezoekers te hebben geworpen.

Zoodra zij het geluid van zijn trappers niet meer hoorden traden Raffles en Charles naar binnen.

Het vertrek was bijna geheel in duisternis, daar de overgordijnen voor het eenige raam waren dichtgedaan.

Terwijl Charles de deur sloot, liep Raffles op het raam toe en trok het gordijn met een enkelen ruk terzijde, zoodat het volle daglicht de kamer kon binnenstroomen.

Het eerste wat Raffles deed was het raam openen.

Hij behoefde geen vrees te koesteren dat men zijn bewegingen zou bespieden want het raam zag uit op een zeer grooten tuin, terwijl

zich op een meter of vijf afstand een aantal hooge boomen met een dicht bladerendak bevonden.

Hij onderzocht de dikke staven en rukte er uit alle macht aan.

Zij waren echter volkomen gaaf en de steen waarin zij bevestigd waren, was eveneens volmaakt onaangetast.

Raffles haalde de schouders op.

— Het is geheel en al buitengesloten dat hierdoor een mensch of zelfs een kind naar binnen kan komen.

Een kleine aap zou zich misschien door de tralies hebben kunnen wringen — maar de politieagenten zijn zeer beslist in hun verklaring, dat het raam gesloten was.

— Een oogenblikje Edward — het kan wel opnieuw gesloten zijn — voordat de agenten binnentraden.

— Pardon Charles, dan heb je het verslag niet goed gelezen. De agenten zijn tegelijkertijd met den bediende en Miss Kathleen binnen getreden, nadat zij het paneel van de deur hadden moeten inslaan.

Charles keek Raffles strak aan.

— De beide menschen die je daar noemt, kunnen de deur wel weder gesloten hebben, nadat zij binnen waren geweest.

— Wil je zeggen dat ze van de gang uit de grendels op de deur geschoven hebben en den sleutel op het slot hebben gedraaid, vroeg Raffles op ongeloofigen toon.

— Dat natuurlijk niet, vervolgde Charles, maar — wij hebben het over een geheime deur gehad en Miss Kathleen is zijn nicht, die hier al jaren woont en die het huis wel goed zal kennen.

Raffles keek Charles een tijd zwijgend aan en schudde toen langzaam en afkeurend het hoofd.

— Vóór dat ik dat kan aannemen, zul je mij met zeer afdoende bewijzen moeten komen, zeide hij toen. Want, niet waar, er woret geen enkele misdaad ter wereld gepleegd zonder een motief! Wil je me het motief van dezen moord eens noemen?

— Zij meende zijn eenige erfgename te zullen zijn

Weer volgde er een geruime tijd van zwijgen.

Toen schreed Raffles langzaam op het groote monumentale bed toe, waarop reeds het afgelegde lichaam van James Lea lag uitgestrekt.

Het groote bed stond in een hoek van het vertrek en het volle licht kon die plek niet bereiken.

Toch was het er helder genoeg om de

gelaatstrekken van den doode te kunnen onderscheiden.

Raffles boog zich over het lichaam heen en bekeek aandachtig den hals van den doode, waarin nog altijd de roode vingerafdrukken te zien waren.

Raffles keek nog iets nauwkeuriger toe en mompelde toen

— Ik zie zoeven dat de justitie een gipsafdruk heeft genomen.

Toen wenkte hij Charles wat naderbij en zeide op fluisterenden toon:

— Bekijk die indrukken eens!

Charles gehoorzaamde.

Toen richtte hij zich weder op en keek Raffles verbaasd aan.

— Ik geloof, dat je even verwonderd bent als ik? vroeg Raffles glimlachend.

Charles knikte.

— Dat ben ik zeker, zeide hij — de grootste indrukken, ongetwijfeld die van de duimen, staan aan weerskanten het meest naar achteren.

— Dat heb je goed opgemerkt, hernam Raffles glimlachend. Welnu, als ik iemand met beide handen bij den strot grijp, dan komen de beide afdrukken niet onder de ooren, zooals bij James Lea! Welnu, wat leid je daaruit af?

— *Dat hij zich zelf geworgd heeft!* riep Charles ontzet uit.

— Ja, of daaromtrent, zeide Raffles zachtjes, terwijl hij zich weder oprichtte.

Hij keek het vertrek eens rond.

Het was vrij groot, met een eikenhouten zoldering.

Hier en daar hingen schilderijen tegen den muur.

De eenige deur bevond zich vrij dicht bij het voeteneinde van het bed.

In een hoek stond een groote dubbele ladder.

Blijkbaar stond men op het punt de schilderijen van de muur te nemen.

Raffles liep langs de wanden, overal kloppend en het behang onderzoekend.

Toen schudde hij het hoofd en bleef midden in het vertrek peinzend staan.

— Jouw lezing van zoeven heeft in ieder geval niet veel waarde.

Ik kan je de verzekering geven, dat zich in dit vertrek volstrekt geen geheime deur bevindt. Zooals je ziet is er evenmin een schoorsteen!

— Een valluik misschien?

— Je kunt er naar zoeken, als je wilt, ik geloof niet dat je er een zult vinden, hernam Raffles. Zooals je ziet ligt er een dik tapijt, dat den geheelen vloer bedekt en ik kan nergens een naad onderscheiden.

Charles, die zich niet zoo spoedig wilde laten overtuigen, knielde en begon den vloer nauwkeurig te onderzoeken.

En het was een eigenaardig gezicht, de dikke, treurende nicht in haar rouwkostuum aldus over den grond te zien rondkruipen.

Spoedig richtte hij zich weder op.

Zijn gelaat vertoonde een trek van teleurstelling.

— Er is geen spoor van een valluik, zeide hij, maar de zoldering?

Raffles haalde de schouders op.

— Kom, kom, dat is immers onmogelijk! Zie die zware eikenbalken toch eens aan. En is geen sprake van dat zich daar een of andere opening bevindt! Maar als je wilt, zullen wij er ons even van overtuigen!

Hij liep naar den hoek, waar de dubbele ladder stond en wilde het voorwerp aanvatten....

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK V.

EEN ONTDEKKING.

Maar juist op dat oogenblik weerklonken de sloffende treden van den bediende.

Snel hernam Raffles zijn plaats bij het doodsbed, nadat hij met een snelle beweging het gordijn had dichtgetrokken.

Het was juist bijtijds, wan het volgende oogenblik werd er op de deur gekopt en trad de oude huisknecht de kamer binnen.

— Het kwartier is om! zeide hij kortaf.

De gewaande bloedverwanten van den doode wendden zich naar de deur.

— Wij volgen u, zeide Charles.

Zij verlieten het vertrek weder en de bediende sloot de deur.

Vervolgens bracht hij hen weder naar de kamer, waar Kathleen Harvey thans bij een raam zat, waarvan een der gordijnen een weinig terzijde was gevouwen, zoodat zij juist lich genoeg had, om het dagblad te kunnen lezen, dat zij in de hand had.

Zij keek eenszins verschrikt op bij het hooren van de naderende voetstappen, stond op en trad de binnenkomenden te gemoet.

Toen wendde zij zich tot den bediende die hen weder had binnengelaten en vroeg:

— Zijn de schilderijen reeds van den muur genomen, Henry?

— Nog niet, Miss, ik had er nog geen gelegenheid toe.

— Doe het dan nu — ik wil nog hedenavond dit huis veraten en die schilderijen, het eenige wat ik thans bezit, medenemen.

De bediende boog zwijgend en verliet het vertrek.

Raffles en Charles hadden een snellen blik gewisseld, die echter niet door het jonge meisje was opgemerkt.

Zij schenen elkaars gedachten in hun oogen te lezen.

Blijkbaar had het jonge meisje reden, niet langer in dit huis te blijven, dan strikt noodzakelijk was.

Zoodra de bediende de deur achter zich had gesloten, vroeg Kathleen, terwijl zij op een paar stoelen wees:

— Gij hebt zeker reeds van den notaris gehoord, dat het testament morgen zal worden voorgelezen?

Raffles knikte.

— Dat heeft men ons inderdaad medegedeeld, zeide hij. Ik wil u eerlijk bekennen, dat wij wel op een klein legaat hopen, al hebben wij in de laatste jaren geen nauwe

betrekkingen onderhouden met neef James.

Kathleen haalde nauwelijks merkbaar de tengere schouders op.

— Ik hoop het voor u, zeide zij, maar....

— Gij gelooft het niet? riep Raffles met voorgewende verontwaardiging uit. Zou onze neef, dien mijn lieve vrouw zoo goed gekend heeft, ons waarlijk hebben kunnen vergeten?

— Daar zoudt gij u wel eens niet in kunnen vergissen, antwoordde het jonge meisje schamper.

Weder wisselden Raffles en Charles een snellen blik.

Zij hadden begrepen, dat Kathleen den vorigen dag de papieren had gevonden in de particuliere kamer van haren oom, er een blik in had geslagen, en met een oogopslag had bemerkt, dat haar oom, aan wien zij de beste jaren van haar leven had gegeven, voor wien zij vol onbaatzuchtige liefde had gezorgd, haar zelfs niet met een klein legaat bedacht had, maar zijn geheele vermogen vermaakt had aan een vrouw van verdachte zeden, van wier bestaan zij zelfs nooit iets vermoed had.

Raffles noch Charles lieten echter iets merken van hetgeen er in hen omging.

Zij zetten een gezicht als van iemand, aan wie een groot onrecht wordt gedaan.

Nu nam Kathleen de krant weder op, waarin zij had zitten lezen, toen de bezoekers werden aangekondigd en vroeg op vriendelijken toon:

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen als ik even het bericht over deze treurige zaak uitlees. Gij begrijpt zeker wel dat ik er het grootste belang in stel of de politie iets ontdekt heeft.

— Gij moet u vooral niet om ons bekommeren, zeide Charles haastig.

— Dat spreekt vanzelf, bevestigde Raffles.

Het meisje bedankte hen met een hoofdknik en hervatte de lezing van het bericht.

Raffles en Charles zagen haar koortsachtige oogen met haast over de regels vliegen.

Maar plotseling stond zij op als door een veer bewogen.

Zij legde de hand op haar hart en haar gelaat werd zoo bleek als van een doode.

Toen slaakte zij een gesmoorden gil, en het volgende oogenblik zou zij neergestort zijn, als Raffles haar niet had opgevangen

en weder in den leunstoel had doen nederzitten.

Kathleen Harvey was bewusteloos.

Raffles nam haar de krant uit de handen en las vlug het bericht over.

— Wat is er ? vroeg Charles op gedempten toon.

— De zaak heeft een onverwachten en treurigen keer genomen, antwoordde Raffles met een zijdelingschen blik op het meisje. De politie schijnt verdenking te hebben gekregen tegen een der jonge klerken, een zekeren Alfred Douglas.

— Waarom in 's hemels naam ? vroeg hij.

— Hij schijnt een goed oogje op dit arme meisje te hebben gehad, en daar men hier in dit huis algemeen vermoedde, dat zij het fortuin van Lea zou erven, geloofde de politie dat Douglas den ouden man vermoord heeft om daarna het jonge meisje te trouwen en zoo in het bezit van het kapitaal te komen. Uit de getuigenissen blijkt bovendien dat hij op den dag van den moord in het kantoor van de beide firmanten een hevige woordenwisseling heeft gehad, naar aanleiding van het gedrag van James Lea tegenover zijn nicht. Dit althans werd door den heer Gilley den compagnon van het slachtoffer, verklaard. Een en ander schijnt voor de politie voldoende te zijn geweest om Alfred Douglas dezen morgen te arresteren.

Hij wierp een blik op het marmerbleek gelaat van het jonge meisje en vervolgde toen :

— Kom, wij zullen haar eerst bijbrengen.

Hij haalde een klein fleschje uit zijn zak, ontkurkte het, en hield het Kathleen onder den neus.

Bijna onmiddellijk sloeg zij de oogen weder op en keek met een verwilderden blik om zich heen.

Plotseling greep zij de hand van Raffles en riep met een stem die van ontzetting trilde :

— Zij hebben Alfred gearresteerd. Hebt gij het gelezen ?

Raffles knikte zwijgend.

Hij wilde een opmerking maken, toen er boven in het huis een zware bons weerklonk.

Verschrikt vloog het meisje weder op.

— Wat was dat ? vroeg zij op heeschen toon.

— Het klonk als de val van een zwaar lichaam — en het leek mij afkomstig uit de sterfkamer, antwoordde Raffles.

— Misschien is de arme oude Henry van de ladder gevallen ! riep Kathleen uit.

— Laten wij dan spoedig eens gaan zien ! riep Raffles.

Alle drie snelden het vertrek uit en de trap op.

Kathleen was zoo ontzet en verschrikt, dat zij volstrekt niet opmerkte, dat de gewaande nicht minstens even vlug de trappen beklom als zij zelf.

Bijna tegelijkertijd traden zij het vertrek binnen, waar het lijk van den vermoorde op het bed lag.

Een kreet van ontzetting ontsnapte hun.

Aan den voet van de hooge ladder, onder een der zware schilderijen, lag het lichaam van den ouden bediende bewegingloos uitgestrekt.

Raffles nam het schilderij weg en trachtte den armen ouden man op te richten.

— Hij zal met het zware schilderij van de ladder zijn gevallen ! riep het arme jonge meisje uit.

Raffles tilde het schilderij op en schudde het hoofd.

— Neen, zoo zwaar is dit schilderij toch niet, zeide hij angzaam.

Charles sloeg het gelaat van zijn vriend aandachtig gade.

Het kwam hem voor alsof Raffles eensklaps een denkbeeld had gekregen en spoedig zag hij dat vermoeden bevestigd.

Raffles zette het schilderij weder neer, boog zich dicht over het bleeke gelaat van den bediende, die zwakjes ademhaalde, en richtte zich toen tot Kathleen met de vraag :

— Hebt gij soms een of ander oud dier in huis — een oude kanarievogel, een hondje of een kat, dat gij toch waarschijnlijk binnen kort zoudt hebben laten afmaken ?

Er verscheen een verbaasde trek op het gelaat van het jonge meisje.

Zij dacht even na en antwoordde toen :

— Neen, zulke dieren hebben wij niet in huis, want mijn hond is nog heel jong ! Maar daar valt mij in, dat er vanmorgen een groote rat in onze val is gevangen ! Hebt gij daar iets aan ?

— Uitstekend ! riep Raffles uit. Wil je zoo goed zijn, die aanstonds te halen ? Ik zal in dien tusschentijd zien of deze oude man nog te redden is !

Kathleen verliet de kamer, na een langen en verbaasden blik te hebben geworpen op den gewaanden neef, wiens optreden in de laatste oogenblikken een merkwaardige verandering had ondergaan : hij scheen grooter te zijn geworden, zijn oogen schitterden, en zijn stem klonk veel luider, haast bevelend.

Zoodra zij het vertrek verlaten had, greep Raffles in zijn zak en haalde er een klein doosje uit, dat met zeer kleine pillen gevuld was.

Hij liet er een van tusschen de lippen van den zwaar gewonde glijden.

— Is hij zwaar gewond? vroeg Charles zachtjes.

— Voor een man van zijn leeftijd, zeker! Hij heeft zeker twee ribben en een been gebroken, om van de inwendige kneuzingen maar niet te spreken!

— Een duizeling? meende Charles.

Raffles wierp hem een eigenaardigen blik toe.

— Een duizeling? Het is mogelijk! Maar — het kan ook wel iets anders zijn — we zullen het aanstonds wel zien. Kom, laten we hem op die sofa daarginds dragen.

De beide mannen namen het lichaam van den zwaar gewonde op en brachten het naar een lederen rustbank.

Juist toen zij dit gedaan hadden, ging de deur weder open en trad Kathleen binnen.

Zij had een groote muizenval in de hand, waarin een groote rat zat opgesloten.

— Hier is het dier zeide zij, terwijl zij de kooi op den grond zette en Raffles aandachtig opnam.

Raffles antwoordde niet, maar haalde een rooden zakdoek van geweldigen omvang uit den zak en wond zich dezen tot groote verbazing van Charles en Kathleen vóór neus en mond.

Toen nam hij de kooi bij den ring vast, besteeg de ladder en hield de kooi zoo ver mogelijk boven zijn hoofd aan het einde van zijn uitgestrekte arm.

Toen het voorwerp zich nog ongeveer een halven meter van de zoldering bevond, deed de rat een paar krampachtige sprongen liet een schrill gepiep hooren en bleef toen bewegingloos op den bodem van de kooi liggen.

Dadelijk kwam Raffles terug omlaag; hij deed den doek weder af, opende het deurtje van de kooi en trok er de rat bij den langen staart uit.

Het dier was dood!

Met een starenden blik had Kathleen dit alles gevolgd.

— Wat beteekent dit alles? vroeg zij.

— Dat beteekent, Miss, antwoordde Raffles op ernstigen toon, dat uw bediende niet door een duizeling van de ladder is gevallen, of door de zwaarte van het schilderij, maar

dat hij bijna gedood is door de inademing van een zeer giftig gas.

Sprakeloos liet het jonge meisje zich op een stoel vallen.

Zij streek zich met de beide handen over het voorhoofd en scheen met moeite haar gedachten te verzamelen.

Toen keek zij Raffles strak aan en hernam:

— Uw stem en uw houding zijn geheel anders dan zoeven, welke rol speelt gij hier? wie zijt gij en wat komt gij hier doen?

— Daarop kan ik u met een enkel woord antwoorden, zei Raffles glimlachend, terwijl hij de doode rat in de hoogte hief: Ik kom u helpen. Gij heb mij zoeven gezegd, dat Alfred Douglas gearresteerd was en ik ben er van overtuigd dat hij volkomen onschuldig is. Als ge me echter wilt helpen den schuldige te ontdekken, spreek dan met niemand een woord van wat hier is voorgevallen, want dan vallen mijn plannen in duigen. Laat niemand in deze kamer binnentreden, want er hangt nog een laag gas boven in het vertrek, dat nog geen uitweg heeft kunnen vinden, daar het venster zooals gij ziet, lang niet tot aan de zoldering reikt. Deze rat neem ik mede, ten einde het dier te onderzoeken.

Hij trad op het meisje toe, greep haar weerlooze hand, zag haar ernstig en diep in de oogen en zeide:

— Wij zijn uw ware vrienden, later zult gij dit beter inzien. Huichel nog slechts een paar dagen tegen iedereen, en ik ben zeker dat ik dan de politie kan overtuigen dat zij weder eens een ezelachtigheid heeft begaan. Tot morgen, want neef en nicht Hyslop zullen bij de lezing van het testament aanwezig zijn.

Raffles liet het doode dier in een zijner zakken glijden en wees op den bediende.

— Laat aanstonds een kundig geneesheer halen en zeg hem dat de oude Henry wegens een aanval van duizeligheid van de ladder is gevallen.

Tegen den invloed van het gas heb ik zelf een geneesmiddel gegeven. Maar wacht wij zullen hem naar zijn eigen kamer dragen.

Raffles nam het lichaam van den zacht-kreunenden bediende in zijn armen en droeg hem over de gang, voorgegaan door Kathleen, naar zijn bed waar hij hem op neerlegde.

Daarop maakten Raffles en Charles een zwijgende buiging voor het jonge meisje en even later hadden zij het huis van de misdaad verlaten.

HOOFDSTUK VI.

HET TESTAMENT.

Den volgenden dag omstreeks tien uur, maakten neef en nicht Hyslop zich gereed om zich naar het huis van notaris Hobson te begeven, waar de voorlezing van het testament zou plaats hebben.

Raffles en Charles hadden hun intrek genomen in een klein derde rangs hotel in een der noordelijke voorsteden.

Zij waren in hun logeerkamer bezig met de laatste hand aan hun toilet te leggen.

— Waarom gaan wij eigenlijk naar die ceremonie? vroeg Charles. Wij weten toch precies wat er in dat testament staat.

— Ongetwijfeld, merkte Raffles op. Het is mij dan ook niet om dat testament te doen, maar wel om de menschen die naar de voorlezing komen luisteren, en wel meer in het bijzonder om de schoone jonge dame aan wie onze vriend James Lea, die achteraf een groote deugniet schijnt te zijn geweest, zijn geheele vermogen heeft vermaakt.

— Zou dat zangeresje er zelfs iets van weten?

— Dat dunkt mij nog al duidelijk, antwoordde Raffles. Het is niet zeer waarschijnlijk dat zij hem genomen heeft ter wille van zijn schoone oogen.

— En als je weet wie zij is?

— Vraag je dat nog? vroeg Raffles spottend. Dan zal ik mij natuurlijk haasten het lieve diertje weer zoo spoedig mogelijk te ontlasten van het fortuin dat haar zoo plotseling in den schoot werd geworpen.

— Maar zij kan er toch feitelijk niets aan doen, dat Lea haar tot universeel erfgenaam heeft benoemd?

— Dat is wel mogelijk, hernam Raffles daarop, maar dat zal geen verandering brengen in mijn inzichten. Mijn rechtvaardigheid zegt mij dat Kathleen Harvey, n.b. zijn nicht, die jaren lang zijn nukken en kwaad humeur heeft verdragen, in de aller-eerste plaats aanspraak op dat fortuin kan laten gelden, ten minste op een groot gedeelte ervan, voegde hij er meesmuilend aan toe.

— Zouden er nog veel meer menschen komen?

— Dat denk ik niet. Ik geloof niet dat de vermoorde een grooten familiekring had.

— Zou zijn compagnon niet bij de voorlezing zijn?

— Dat zal wel, dunkt mij. Die zal natuurlijk ook wel in de meening verkeerden dat hij een of ander legaat krijgt.

Laten we nu eens over wat anders spreken, vervolgde Charles. Hebt gij het cadaver van de rat al onderzocht?

— Ja, gisteravond in ons geheim laboratorium.

— En ben je tot een of ander resultaat gekomen?

— O ja, het diertje is bijna plotseling gestorven door de inademing van een doodelijk stikgas.

— Maar hoe zou dat in het vertrek zijn gebracht? Door het sleutelgat misschien?

— Neen, dat geloof ik niet, antwoordde Raffles, want je moet weten, dat de moordenaar, blijkbaar een zeer sluwe vos, het gas niet alleen in de kamer heeft geblazen, maar het er ook weder uit weggezogen heeft, waarschijnlijk met behulp van een kleine zuigpomp! Denkelijk heeft hij dat laatste doel niet geheel kunnen bereiken, omdat hij door het een of ander in zijn bezigheden is gestoord!

Plotseling liet Charles een kreet hooren.

— Wat is er? vroeg Raffles, terwijl hij den jongen man verbaasd aankeek.

— Wel daar herinner ik mij plotseling dat zonderling brommend geluid, dat ons op de trap van de tweede verdieping deed stilstaan!

Raffles gaf zijn vriend een harden klap op zijn schouder.

— Dat was mij geheel ontschoten! Dat geluid was zeker van een kleinen motor afkomstig die op de electrische huisleiding was aangesloten en die op haar beurt de pers- en zuigpomp in beweging bracht! Trouwens is ons onderzoek reeds vrij gemakkelijk door het feit dat de moordenaar in het zelfde huis heeft moeten wonen! Want het is duidelijk, dat hij de voorbereidselen lang van te voren heeft moeten maken.

Charles stond in gedachten verzonken.

— Er is één ding, dat ik niet begrijp! zeide hij.

— Laat eens hooren, zeide Raffles glimlachend.

— Als het gas niet door een sleutelgat is binnen gelaten, hoe kwam het dan in de kamer?

— Op die vraag is, geloof ik, maar één

antwoord mogelijk — door een gat in den vloer!

— Maar we hebben niets gevonden! riep Charles uit.

— Omdat we niet overal gezocht hebben, hernam Raffles. Heb je wel opgelet, dat het bed zeer zwaar was en moeilijk verplaatst kon worden?

— Dus je gelooft, dat het gat zich daaronder in den vloer bevindt?

— Acht jij dat ondenkbaar?

— Dat niet maar het is toch maar een veronderstelling!

— Ongetwijfeld, en daarom zullen we ons onderzoek nog eens herhalen, zoodra de voorlezing van het testament achter den rug is.

Onder het spreken hadden de vrienden hun toilet beëindigd.

De gewaande nicht nam haar ouderwet-sche reistasch met haar schelle kleuren ter hand en de neef voorzag zich van zijn zwaren gedraaiden wandelstok.

Zoo begaven zich beiden op weg naar het huis van den notaris.

Ze hadden het zoo uitgerekend, dat zij tot de eerstkomenden behoorden.

Toen zij in de wachtkamer werden gelaten door een deftigen, trotschen bediende, bevond zich daar slechts een enkel persoon.

Het was Gilley, de compagnon van James Lea.

Raffles en Charles kwamen schuchter binnen, als lieden, die niet gewend zijn aan zulk een fraaie omgeving, en namen schuw in een hoekje plaats.

Gilley nam nauwelijks notitie van hen.

Hij scheen aan een groote ongerustheid ter prooi te zijn.

Nu eens wierp hij een blik in een der oude tijdschriften, die op de tafel lagen, dan weder stond hij op en begon met groote passen het vertrek op en af te loopen.

Raffles volgde hem steelsgewijs met den blik.

Het was duidelijk, dat de compagnon van den vermoorde zich in een opgewonden toestand bevond.

Waarschijnlijk hield hij zich bezig met de beredeneering van de kansen, welke hij op een deel van de nalatenschap had.

Na een kwartier ging de deur weder open en traden er drie personen binnen, die een zwijgende buiging voor de aanwezigen maakten en toen plaats namen op de stoelen, welke de bediende voor hen gereed had gezet.

Blijkbaar waren het familieleden van den

overledene, van wier bestaan hij nooit iets vermoed had.

Tenslotte liet de oude man Kathleen binnen, wier gezichtje zoo mogelijk nog bleeker was dan den dag te voren.

Raffles en Charles stonden dadelijk op om haar te begroeten, en zij waren nu weder geheel in de rol van het echtpaar Hyslop.

Ook Gilley was opgesprongen en trad het jonge meisje tegemoet.

Kathleen wierp hem een onverschilligen blik toe en nam plaats, nadat zij den gewaanden neef en zijn vrouw de hand had gedrukt.

Gilley beet zich op de lippen en hernam zijn wandeling door het groote vertrek.

Raffles had bij zichzelf dadelijk de opmerking gemaakt, dat het jonge meisje en de compagnon van haar oom niet tegelijkertijd waren gekomen, hetgeen toch zeer natuurlijk zou zijn geweest, daar zij thans geheel zonder bescherming was en Gilley er de naaste toe moest worden geacht om haar zijn steun te bieden.

Weder verliep er een kwartier en de aanwezigen begonnen ongeduldig te worden.

Eindelijk ging de deur nogmaals open en aanstonds werd het vertrek vervuld van een doordringenden geur.

Een jonge vrouw kwam met veel misbaar de kamer binnenruischen, als het ware omgeven door een wolk parfum.

Zij was opzichtig gekleed en een hoed met een verbazenden grooten rand dekte haar haren, die hun rosachtige kleur waarschijnlijk niet aan de natuur te danken hadden.

In haar ooren fonkelden twee diamanten, zoo groot, dat zij de vraag wettigden of zij wel echt waren en haar blanke vingers droegen een groot aantal ringen.

De jonge vrouw was sterk geblancket en het was duidelijk te zien dat zij de fraaie lijn van haar wenkbrauwen met zwartsel en penseel nog wat verbeterd had.

Een streepje zwarte smink op het onderste ooglid deed haar oogen nog grooter schijnen.

Raffles en Charles hadden een snellen blik met elkaar gewisseld.

Kathleen had de binnenkomende nauwelijks aangekeken, maar haar komst had een geheel andere uitwerking op Gilley, die zijn wandeling plotseling gestaakt had en de jonge vrouw met half dicht geknepen oogen en een boosaardigen trek om zijn lippen aanstaarde.

Toen trad hij met enkele stappen op

haar toe en vroeg op hoffelijken toon, waarachter spot klonk:

— Ik vrees, dat gij hier verkeerd zijt, Miss, en zeker niet in de zaak-Lea zijt opgeroepen.

De jonge vrouw mat den vrager van het hoofd tot de voeten en antwoordde toen:

— O, ik weet eigenlijk niet waarmede gij u bemoeit, maar ik kan u verzekeren, dat ik hier terecht ben. Ik ben opgeroepen door notaris Hobson om hier te verschijnen en aanwezig te zijn bij de voorlezing van het testament van James Lea. Hij moet weten, dat ik hem zeer goed gekend heb. Wat men noemt goed, begrijpt gij? En als gij mij niet gelooft, zie hier mijn oproepingsbewijs.

Raffles had dit kleine tooneeltje met de grootste aandacht gevolgd.

Hij zag dat Gilley verbleekte en dat de hand trilde, waarmede hij het papier van de jonge vrouw aannam.

Deze hield haar donkere oogen voortdurend op Gilley gevestigd en Raffles zag hoe zij fonkelden van spot en leedvermaak.

Juist toen Gilley het papier had weergegeven, trad de bediende weder binnen en verkondigde plechtig:

— Mijnheer de notaris wacht u.

Alle aanwezigen stonden op en volgden den ouden man, die hen voorging naar een zeer groot vertrek, aan de tegenovergestelde zijde van de vestibule, waar notaris Hobson hen reeds wachtte, gezeten achter een groote ebbenhouten schrijftafel, die met een groot aantal papieren van allerlei aard bedekt waren.

Hij was een oud man met een zeer sterk geteekend gelaat, dat geheel glad geschoren was en spierwit haar dat in dichte lokken om zijn hoofd neerhing.

Er heerschte een diepe stilte toen de notaris opstond en hen met een zwijgend gebaar een plaats aanwees.

Spoedig waren zij allen in een halven kring voor het bureau gezeten.

De notaris keek hen een voor een over zijn gouden bril aan, zette toen dit voorwerp af, poetste het met de grootste zorgvuldigheid schoon, zette het weer op en onderwierp zijn bezoekers nogmaals aan een nauwkeurige inspectie.

Toen leunde hij met beide handen op het tafelblad en zeide:

— Behalve degenen die ik ambtshalve heb opgeroepen, zie ik hier nog enkele personen die mij volkomen onbekend zijn. Daar het er echter niets toe doet, of zij al dan niet familieleden van den overledene

zijn, geloof ik wel te kunnen overgaan tot de voorlezing van het testament van mijn cliënt.

Weder heerschte een gespannen stilte in het groote sombere vertrek.

Niets werd er vernomen dan het ritselen van de papieren onder de handen van den notaris.

Eindelijk had hij een groote, met vijf zware lakken verzegelde enveloppe gevonden.

Hij draaide haar een paar malen om, nam toen een vouwbeen van de tafel en sneed de enveloppe met tergende langzaamheid open.

Hij haalde er een vel papier uit, vouwde dit open, schoof zijn bril eenige malen heen en weer en las toen het volgende:

„Testament van James Philipp Lea, geboren te Londen op 21 Februari 1856, opgemaakt ten overstaan van mij, notaris Edward Hobson te Londen, in den jare negentienhonderd....

„Ik vermaak door deze mijn geheel vermogen, zoowel wat roerende als onroerende goederen betreft aan Mary Wyndham, optredende onder den naam van Suzanne Grandpré, geboren te Manchester in het jaar 1884.

„Met de ten uitvoerlegging van dit testament belast ik notaris Hobson hier ter stede, die tevens de beheerder van mijn vermogen is.”

Na de voorlezing van dit even korte als duidelijke testament vouwde de notaris het papier kalm weder op en stak het weder in de enveloppe.

Daarop keek hij nogmaals den kring rond en vroeg:

— Heeft een uwer soms een opmerking te maken, ik waarschuw u echter vooruit, dat het geen nut zou hebben, deze uiterste wilsbeschikking te wraken, daar de erflater, toen hij dit testament maakte, bij zijn volle verstand was.

Er volgde geen antwoord op deze vraag.

Raffles en Charles hielden zich alsof zij uit den zevenden hemel waren komen vallen.

Maar de eerste hield intusschen alle aanwezigen goed in het oog.

Het bleek gelaat van Kathleen Harvey had weinig verandering ondergaan — het was duidelijk te zien, dat zij hier iets vernomen had, wat zij reeds wist!

De drie familieleden, die waarschijnlijk uit hun provincienest naar Londen waren

gekomen, met niet veel meer hoopvolle verwachting dan een loterijspeler op den hoofdprijs heeft, schenen zich vrij gemakkelijk in dezen tegenslag te schikken.

Mary Wyndham had een met moeite onderdrukten kreet van vreugde laten hooren en haar oogen fonkelden.

Wat ten slotte Gilley betreft — zijn ge-
laat had een vale tint gekregen en was tot
onkenbaar wordens vertrokken.

Dit alles had Raffles met één oogopslag
gezien, en ook Charles was het niet ontgaan,
dat de voormalige compagnon van den
doode zich den inhoud van dat korte tes-
tament meer scheen aan te trekken dan
men zou kunnen verwachten van een man,
wien de likwidatie van de zaak toch niet
een aanzienlijk vermogen moest opleveren.

Nu klonk weer de scherpklinkende stem
van den notaris, die hernam :

— Als geen uwer iets heeft op te merken,
dat blijft mij niets anders over dan u mijn
deelneming te betuigen! Miss Wyndham,
gij zult wel zoo goed zijn hier te willen blij-
ven, daar ik de geldelijke aangelegenheden
met u te regelen heb!

De jonge zangeres knikte toestemmend,
terwijl de anderen opstonden en heengingen.

Raffles zag dat Gilley zich nauwelijks
op de been kon houden.

Hij trok Charles ter zijde en fluisterde
hem vlug in het oor :

— Wij moeten hier in de buurt blijven
en een oogje in het zeil houden. Herken je
Miss Wyndham dan niet?

— Ik meen, dat ik haar gezicht wel eens
meer gezien heb.

— Dat heb je ook mijn jongen, en onder
niet al te aangename omstandigheden — zij
is een lid van de bende der Raven!

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VII.

ZOO GEWONNEN, ZOO GERONNEN.

Bijna tegelijkertijd verlieten de erfgenamen het huis van den notaris.

Het scheen Gilley zelfs niet in te vallen, Kathleen zijn geleide aan te bieden.

Hij nam slechts zijn hoed voor haar af, en riep een voorbijrijdende auto aan, zonder acht te slaan op de overigen.

De drie familieleden uit de provincie namen met eenige verlegen gestamelde woorden afscheid en nu stonden Raffles en Charles tegenover het jonge meisje.

Raffles had haar hand gegrepen en zeide nu

— Dit is een zware tegenslag voor u, Miss! Ik wil natuurlijk aanstonds aannemen, dat gij geen oogenblik op deze erfenis gerekend hebt, maar intusschen staat gij nu waarschijnlijk zonder eenige hulp op straat?

— Zoo erg is het gelukkig nog niet! mijnheer, zeide het jonge meisje met een droevig gelaat. Ik heb een paar honderd pond weten over te sparen en daar kan ik voorloopig van leven tot ik een betrekking als huishoudster heb gevonden.

— En — zou Alfred Douglas dat toestaan? vroeg Raffles zachtjes.

Het jonge meisje boog het hoofd, terwijl een gloeiende blos haar wangen bedekte.

— Ik weet het niet, zeide zij fluisterend. Hij heeft mij nog nooit laten blijken, dat hij — zooveel om mij gaf als ik om hem!

— Wel, dat bewijst niets anders, dan dat hij een man van karakter was, hernam Raffles. Wilt gij mij niet zeggen, waar gij nu denkt te gaan wonen, Miss?

— Ik heb hier geen familie, mijnheer — maar een goede moederlijke vriendin van mij, die kamers verhuurt, zal wel een plekje voor mij over hebben.

— Geef me haar adres! zeide Raffles op ernstigen toon. Ik heb beloofd, dat ik u zou helpen en daar blijf ik bij. Douglas is onschuldig en ik wil en ik zal den waren schuldige ontdekken!

— Maar wie zijt gij dan toch, mijnheer? die dit voor mij doen wilt, ofschoon ik u in het geheel niet ken!

— Dat is de eenige vraag, miss, waarop ik u niet kan antwoorden, zeide Raffles glimlachend. Laat het u voldoende zijn, dat ik een goed vriend voor u wil wezen. Dat adres, als ik u verzoeken mag?

Het jonge meisje haalde een opschrijf-

boekje te voorschijn, scheurde er een blaadje uit, schreef er eenige woorden op en reikte het aan Raffles over, die het las en vervolgens zorgvuldig opbergde in zijn portefeuille.

Het jonge meisje stak Raffles de hand toe en sprak

— Ik weet niet, hoe het komt, maar ik moet wel vertrouwen in u stellen. Als ge er in kunt slagen Alfred Douglas te bevrijden, dan zal ik u eeuwig dankbaar zijn!

— Het woord „eeuwig” in den mond van een vrouw, miss, heeft voor mij een zonderlingen klank, hernam Raffles op bitteren toon. Als gij zegt, dat gij er nog een volle maand aan zult denken, dan ben ik ruimschoots tevreden.

Hij maakte een diepe buiging voor het jonge meisje, greep Charles onder den arm en was met dezen spoedig uit het gezicht verdwenen.

Eenigen tijd liepen de beide vrienden zwijgend voort.

Toen wendde Raffles zich om, teneinde zich te overtuigen, dat het jonge meisje uit het oog was.

Hij stond stil en wierp een blik op zijn horloge.

— Wat ben je van plan? vroeg Charles die het gelaat van zijn vriend bestudeerd had.

— O, ik heb verscheidene plannen en het een is nog belangrijker dan het andere! Ten eerste moet ik den dader van dien lachhartigen moord uitvinden en ten tweede, denk ik er niet aan, het kapitaal in handen te laten van die zangeres, die bovendien nog lid is van een gevaarlijke dievenbende.

— Weet je dat wel zeker, Edward?

— Er valt geen oogenblik aan te twijfelen. Ik heb een uitmuntend geheugen voor de menschelijke gelaatstrekken en de omstandigheden, waarop ik haar gezien heb, zal ik niet zoo licht vergeten! Ik doe dus een dubbel goed werk — niet alleen breng ik het kapitaal van den ouden bandiet in de handen, waar het werkelijk thuis behoort, maar ook onthoud ik het aan een zeer gevaarlijke bende, waarvan de leden het op mijn leven voorzien hebben. Ik weet niet of het mij voegt als beschermer van de maatschappij op te treden, maar voor ditmaal en bij hooge uitzondering wil ik het toch maar eens doen.

— Maar we loopen de kans dat dat juf-fertje haar geld bij den notaris laat staan!

— Die kans dunkt mij niet zeer groot, Charles want natuurlijk is haar chef volkomen op de hoogte van deze zaak en hij zal niet toelaten, dat het geld daar blijft! En zelfs al was dat het geval, dan nog zou ik geen oogenblik aarzelen om het geld bij dien eerwaardigen grijsaard te gaan halen!

Onder het spreken waren de beide vrienden weder denzelfden weg terug gegaan, tot zij weder in de buurt van het huis van den notaris waren gekomen.

— Nu hoop ik maar, dat ze maar niet vertrokken is, merkte Raffles op, want het zou ons moeilijk vallen, het geld weder in bezit te krijgen, nadat zij het eenmaal heeft afgedragen.

— Zou zij nu aanstonds naar het bende-hoofd gaan?

— Dat hoop ik niet, mijn jongen, want ook dat zou het geval voor ons wel wat al te ingewikkeld maken! Ik hoop en verwacht ook, dat zij het geld eerst naar haar eigen woning zal brengen, waar het door haar medeplichtigen wel zal worden gehaald.

— Waar treedt zij op het oogenblik op?

— In het Hippodrome-theater! Ik heb haar een paar malen gezien en ik moet bekennen, dat ik wel begrijpen kan, dat een man als Lea zich door die vrouw heeft laten betooveren!

— Weet je waar ze woont?

— Ja! op een *flat* in de Oxfordstreet, niet ver van Piccadilly Circus, dus ook niet al te ver hier vandaan. Maar stil eens, daar gaat de deur open — daar is zij. Je hebt toch wapens en je masker bij je?

— Natuurlijk!

— Opgelet dan.

Inderdaad verscheen Miss Wyndham op de stoep van het huis.

Zij keek een oogenblik om zich heen.

Enkele tellen later kwamen er twee heeren uit een klein wijnhuis aan de overzijde van de straat, die vlug op haar toetraden.

— Alle duivels, bromde Raffles, daar had ik eigenlijk niet op gerekend.

— Stonden die twee heeren niet op je programma? vroeg Charles.

— Eerlijk gezegd niet. Maar nu ze er eenmaal zijn, zullen wij ze moeten accepteren. Kijk, ze schijnen op een huurauto te wachten. Luister eens goed, Charles. Daar aan de overzijde is een postkantoor, telefoneer onmiddellijk aan Henderson en

zeg hem dat hij aanstonds met zijn snelsten wagen naar de Oxfordstreet 430 moet rijden en daar moet wachten tot hij het bekende teeken krijgt. Hij moet zich onkenbaar maken. Haast je wat want ze kunnen ieder oogenblik een auto krijgen.

Charles rende weg zoo snel als z'n rokken hem dit veroorloofde ten einde aan de opdracht te voldoen.

Binnen enkele seconden was hij weder terug.

Het was juist bijtijds want het drietal voor het huis van den notaris wenkte een huurauto en stapte er in.

Tot hun geluk vonden Raffles en Charles bijna op hetzelfde oogenblik eveneens een huurauto.

Alvorens in te stappen wees Raffles den chauffeur op den eersten wagen die wegreed en zeide:

— Houd dien wagen daar goed in het oog, maar nader hem in geen geval dichterbij dan op 50 passen, een goede fooi als je je werk goed verricht.

De chauffeur tikte aan zijn pet en Raffles sprong in de auto, die zich aanstonds in beweging zette.

— Wat scheelt je eigenlijk, vroeg Raffles aan Charles die in zijn hoekje zat te lachen. Is onze onderneming zoo grappig?

— Dat niet, maar ik bedacht daar dat die auto daar voor ons uit, wel eens ergens anders kon heengaan, dan naar Oxfordstreet 430.

— Welnu, wat zou dat? Dan rijden we haar eenvoudig achterna.

— Daaraan dacht ik ook niet. Ik dacht aan Henderson, die ongetwijfeld van 8 tot 12 uur op dezelfde plek zou staan als wij hem niet komen verlossen.

Nu moest ook Raffles glimlachen.

— Dat spreekt vanzelf, zeide hij. Hij zou liever op de plek verhongeren dan niet mijn bevelen op te volgen.

Nu, laat ons dan maar hopen dat het drietal daar, naar de woning van de zangeres gaat.

— In ieder geval zijn ze nu op den goeden weg.

Gedurende de volgende tien minuten spraken de beide vrienden geen woord.

Zij keken hun revolvers goed na en overtuigden zich dat zij hun handboeien die hen zelden verlieten en eenig andere noodzakelijke voorwerpen bij zich hadden.

Eensklaps hield de auto stil.

Raffles wierp door het portier een blik op de huisnummers.

— We zijn er, mompelde hij.

Zij blijven nog even zitten, ten einde door de zangeres niet te worden gezien, die hen ongetwijfeld zou hebben herkend en zagen door het voorraam hoe een van de beide mannen den chauffeur betaalde en wegzond en hoe het drietal daarop het huis no. 430 binnenging.

Dadelijk stegen Raffles en Charles uit.

De eerste betaalde den chauffeur en gaf den man een ruime fooi.

Toen liepen zij op hun beurt naar het huis, waar de zangeres binnengetrede was en belden aan.

Het was een van die groote huurwoningen, zooals men ze in Londen veel vindt en waarvan vooral veel vreemdelingen gebruik maken.

De deur werd geopend door een oude vrouw, die haar handen aan haar voorschoot afveegde, daar zij blijkbaar zoo even van haar werk was afgeloopen.

— Woont Miss Wyndham hier? vroeg Raffles.

— Wyndham? Neen, nooit van gehoord, antwoordde de vrouw.

— Suzanne Grandpré misschien? ging Raffles voort.

— Dat is wat anders. Gij bedoelt zeker de variétézangeres.

— Juist.

— Zij is zoeven terug gekomen. Wilt gij haar spreken?

— Gij hebt het goed geraden.

— Dan zal ik u gaan aandienen.

— Dat is volstrekt niet noodig, hernam Raffles haastig. Zeg mij slechts waar haar kamers zijn, — wij willen haar verrassen moet gij weten. Wij zijn oude vrienden van haar, die zij in geruimen tijd niet heeft gezien.

— Zooals U wilt. Juffrouw Grandpré woont op de derde verdieping, rechts op de groote gang is een wit gelakte deur, de vierde van de trap, daar is het. Haar naam staat trouwens op de deur, op een visitekaartje.

— Dank u. Die aanwijzingen zijn ruim voldoende. Wij kunnen nu niet missen.

Alvorens de trap op te gaan, wierp Raffles nogmaals een blik op straat door de nog niet gesloten deur.

Juist kwam Henderson met een groote auto aanrijden.

Raffles knikte tevreden en wenkte Charles hem te volgen.

Zij klommen snel de trap op, tot zij de derde verdieping bereikt hadden. Op hun teenen sluipend, naderden zij de witte deur.

Toen bukte Raffles zich en wierp een blik door het sleutelgat.

Eenigen tijd bleef hij zoo staan, terwijl Charles den adem inhield, en de hand om de kolf van zijn revolver in zijn zak geklemd hield.

Toen richtte Raffles zich weder op.

Er verscheen een zonderling glimlachje om zijn lippen.

Hij wendde zich naar Charles om en maakte de beweging van geld tellen.

Daarop nam hij zijn revolver ter hand en draaide voorzichtig aan den knop van de deur.

De deur was gesloten.

Raffles maakte een gebaar van ongeduld.

Toen wierp hij nogmaals een blik door het sleutelgat en trok Charles met zich mede, tot zij stil stonden voor de deur van de aangrenzende kamer.

Charles had verbaasd de handeling van zijn vriend gevolgd, maar spoedig zou hij het nut daarvan inzien.

Weer greep Raffles den deurknop, en nu had hij geluk: de deur ging open.

Zonder zich een oogenblik te bedenken trad Raffles binnen, op den voet gevolgd door Charles, die de deur dadelijk achter zich sloot.

Zij bevonden zich in een vrij ruim vertrek, dat zijn licht ontving door een zeer breed raam, dat uitkwam op een balcon, hetwelk zich over een vrij groote breedte van het huis uitstreekte.

Dadelijk had Charles het doel van de handelwijze van zijn vriend begrepen: Van het balcon af zouden zij in de aangrenzende kamer kunnen komen.

In het vertrek bevond zich niemand anders dan een dame van onzekeren leeftijd, die bezig was, voor een spiegel de papilotten uit haar kapsel te halen.

Op een kleine tafel naast haar lag een valsche vlecht.

De dame had verschrikt het hoofd omgewend bij het openen der deur en keek het zonderlinge paar met een woedenden blik aan.

— Wat moet dat beteekenen, riep zij uit. Wie zijt gij en wat komt gij hier doen?

— Tot mijn spijt kan ik u op geen van die beide vragen antwoorden, mevrouw, antwoordde Raffles hoffelijk, al ware het slechts, omdat ik niet veel tijd te missen heb.

— Gij zijt toch geen dieven of moordenaars, vroeg de vrouw, terwijl zij bevend op een stoel zonk.

— Stel u gerust, mevrouw, hernam Raffles, wij zijn noch het een, noch het ander. Wij bevonden ons alleen in de noodzakelijkheid van uw vertrek gebruik te maken, omdat wij in het naastgelegen vertrek iets te doen hebben, waarin gij weinig belang zult stellen. Als gij u verplicht, ons kalm onzen gang te laten gaan, dan beloof ik op mijn beurt plechtig, tegenover niemand met een enkel woord te reppen van de schoone vlecht die ik daar zie liggen.

De dame werd beurtelings rood en blauw en wierp Raffles een valschen blik toe.

Deze sloeg echter geen acht meer op haar en wendde zich nu tot Charles.

— Beste vrouw, wees zoo goed de deur naar de gang aan de binnenzijde te sluiten en je dan te overtuigen of de zijkamer die ik daar ginds zie, geen uitgang naar de gang heeft.

Charles haastte zich de opdracht van zijn vriend te gaan uitvoeren.

Hij sloot de deur, liet den sleutel in zijn zak glijden, trad de kleine slaapkamer binnen en overtuigde zich dat deze geen andere deur had, dan die met het woonvertrek in verbinding stond.

Hij deelde dit aan Raffles mede, die geen oog van de dame had afgewend.

Deze speelde nog steeds zenuwachtig met een harer papillotten.

— Nu moet gij eens goed luisteren, mevrouw, zeide Raffles op gedempten toon, terwijl hij de dame strak aankeek. Wij zijn zeer fatsoenlijke lieden, maar ik kan niet dulden dat mijn plannen gedwarsboomd worden. Ik zou u dus aanraden, u kalm te houden, terwijl ik hiernaast een en ander heb te doen, anders zou ik niet voor de gevolgen kunnen instaan.

Raffles was onder het spreken vlak voor de vrouw komen staan en deze zag in zijn oogen dat het ernst was.

Na zich aldus te hebben verzekerd, dat de dame de kamer niet kon verlaten, begaven Raffles en Charles zich naar de balcondeur.

Zij openden deze en stonden het volgende oogenblik op het balkon.

Vrees om te worden bespied bestond er niet, want de achterzijde van het huis grensde aan een groot open terrein.

Een paar stappen brachten de beide vrienden voor de volgende balcondeur.

De gordijnen waren voor een deel toe-

getrokken en voorzichtig gluurde Raffles door de opening.

In het vertrek bevonden zich drie personen, twee mannen en een vrouw.

Zij stonden om een ronde tafel geschaard en waren zoo verdiept in een of andere bezigheid, dat zij voor niets anders oog of oor schenen te hebben.

Raffles kon spoedig zien, waarin deze bezigheid bestond.

Op het tafelblad, waarvan het kleed was weggenomen, lag een groote stapel bankbiljetten, terwijl in het midden eenige zakjes lagen, waarvan er een was opengemaakt, en de inhoud over het tafelblad was uitgestrooid — het waren goudstukken!

De twee mannen waren blijkbaar druk bezig met het tellen van het goud, dat de jonge zangeres zoeven bij den notaris had ontvangen.

Voorzichtig probeerde Raffles of hij de balcondeuren niet kon openen.

Het gelukte hem echter niet, daar zij te stevig gesloten waren.

Toen bedacht hij zich niet langer!

Hij nam zijn revolver bij den loop en sloeg met de kolf een der ruiten stuk.

Daarop stak hij de hand door de opening, greep de kruk en draaide haar om.

De deuren gingen open.

Op het geluid van het neervallend glas hadden de drie personen in het vertrek zich verschrikt omgewend.

Zij zagen nu plotseling een man en een vrouw tegenover zich beiden met een masker voor het gelaat, en beiden met een revolver in de vuist, die met eenige stappen vlak bij de tafel waren.

— Handen op! beval Raffles kortaf.

Drie paar handen gingen de hoogte in — aarzelend weliswaar, maar zij werden dan toch opgestoken!

Het dient echter te worden gezegd, dat, als blikken konden dooden, Raffles reeds niet meer tot de levenden zou hebben behoord, want de jonge zangeres die beiden direct herkende, als de zonderlinge neef en nicht uit Leeds, zag hem aan met een paar oogen, die van woede en haat fonkelden.

Haar gelaat was tot onkenbaar wordens toe vertrokken.

— Ja, ik kan me wel begrijpen, dat gij de tusschenkomst van een soort concurrent niet bepaald op prijs stelt! zeide Raffles bedaard. Gij zult er echter verstandig aan doen als gij de zaken neemt zooals zij zijn en u in het onvermijdelijke schikt! Het is nu eenmaal niet anders en tegen de overmacht

valt niet te strijden! Ga daar in dien hoek staan, wat ik u verzoeken mag!

Langzaam retireerde het drietal naar een hoek van het vertrek.

— Mijn waarde, zoo wendde Raffles zich tot Charles wees zoo goed bij de deur post te vatten en let goed op onze lieve varié-téster. Wat je revolver betreft — aarzel niet om van dat instrument gebruik te maken als je iets verdachts bemerkt, want die twee heeren zijn, geloof ik, maar nauwelijks een kogel waard!

Charles volgde het bevel op.

Terwijl hij het drietal met zijn revolver in bedwang hield, deed Raffles snel, maar toch zonder zich te overhaasten, het geld weder in de lederen tasch, waarin de zangeres het had medegebracht.

Hij sloot haar zorgvuldig met het sleutel-tje, dat op de tafel lag en stak dit bij zich.

Met bleeke gezichten hadden de drie in den hoek toegekeken.

Telkens als een hunner de handen maar een weinig liet zakken, was een kort bevel van Charles voldoende geweest hen weder in de vereischte houding te doen staan.

— Ik ben gereed, zeide Raffles, terwijl hij de tasch in de linkerhand nam en met een hoffelijk gebaar den hoed oplichtet voor de jonge zangeres. Het spijt mij werkelijk, dat ik zoo heb moeten optreden, want ik verzeker u, dat ik u dit bedrag onder andere omstandigheden gaarne zou hebben gegund. Ik ben echter overtuigd, dat het u niet toekomt, want ge zult het wel met mij eens zijn, dat ge er bitter weinig voor gedaan hebt — veel minder althans dan een zeker iemand, die ik goed ken! Bovendien, behoort ge, als ik me niet vergis, tot een gevaarlijke bandietenbende en ik zie niet in, waarom ik haar werkkapitaal moedwillig zou helpen vergrooten.

Met deze woorden zette Raffles zijn hoed weder op, toen Charles plotseling een kreet slaakte.

— Pas op, Edward, schreeuwde hij.

Raffles wendde zich bliksemsnel om.

Het was geen oogenblik te vroeg, want door het geopende raam traden een viertal mannen binnen, die misschien een weinig primitief, maar niettemin duchtig gewapend waren!

De eene had een zware pook in de hand, de tweede een strijdbijl, die blijkbaar uit een of ander wapenrek afkomstig was, de derde een oud vuursteengeweer, dat hij bij den loop vasthield en dat waarschijnlijk van dezelfde herkomst was, terwijl de

vierde zich voorzien had van een groot keuken-mes, dat er alles behalve geruststellend uitzag.

In een oogwenk had Raffles de situatie overzien.

Hij bevond zich tusschen twee vuren.

Gelegenheid om van zijn revolver gebruik te maken had hij niet, want reeds had de man met de bijl hem bij den arm gegrepen en het wapen dreigend boven zijn hoofd geheven.

Maar Charles verloor zijn tegenwoordigheid van geest geen oogenblik.

Hij mikte op den opgeheven arm en het volgende oogenblik viel de bijl met een knetterend geluid op den grond, terwijl de getroffenene een kreet van pijn en woede slaakte. De kogel had hem in den benedenarm getroffen.

De toestand werd echter zeer gevaarlijk.

Raffles begreep aanstonds dat de dame met de papillotten, die blijkbaar ook niet van gisteren was, op haar beurt het balcon was opgelopen en eenige bureu gealarmeerd had.

De twee mannen stonden nu tegenover zeven vijanden, waarvan er slechts een buiten gevecht was gesteld.

Nog slechts met moeite liet het drietal in den hoek zich door de revolver van Charles in bedwang houden.

Ieder oogenblik konden zij zich op hem werpen.

Raffles verdedigde zich zoo goed als hij kon tegen de drie mannen, die woedend op hem indrongen.

Reeds had hij met de tasch een geweldigen slag van de pook opgevangen die, als hij zijn arm getroffen had, dit lichaamsdeel zeker zou hebben verbrijzeld.

Hij moest er bovendien op rekenen, dat de twee bendeleden, zoodra zij de kans schoon zouden zien, naar hun zak zouden grijpen, waarin zeker een revolver zou zitten.

— Open de deur, Charles beval Raffles onder het vechten door, en houd die schurken goed in het oog.

Charles zette de deur wijd open.

De loop van zijn revolver bleef echter steeds op het groepje in den hoek gericht.

Raffles was er nu in geslaagd den man met de pook, die het krachtigst scheen en hem het dichtst op het lichaam zat, met een geweldigen vuistslag tegen de kin ter aarde te vellen, waar de man beweging-loos bleef liggen.

De man met het geweer deed alle moeite, Raffles het wapen tusschen de beenen te steken, ten einde hem aldus te doen vallen,

maar de Groote Onbekende greep hem bij een dezer pogingen in den kraag en slingerde hem met zoo veel geweld van zich af dat de kerel kreunend in een hoek terecht kwam, vergezeld van zijn door midden gebroken geweer.

De vierde strijder was nu blijkbaar op lijfsbehoud bedacht en retireerde voorzichtig naar de openstaande balcondeuren, ofschoon de dame met de papillotten, die daar ergens op de loer scheen te hebben gestaan, hem tot volhouden aanmaande en allerlei lieflijke benamingen naar het hoofd wierp, waaronder „Domkop” en „Ellendigè lafbek”, nog de minste waren, een omstandigheid waaruit Raffles naderhand afleidde dat de dame met de valsche vlecht met den vierden strijder door banden van echtelijken trouw verbonden was.

Hoe dit ook zij, de man met het keukennes scheen van oordeel te zijn dat hij zijn plicht, en meer dan dat gedaan had en verdween plotseling om den hoek van het balkonraam alsof hij door een onzichtbare macht werd weggetrokken.

De zangeres uitte een kreet van woede.

Herhaaldelijk had zij haar beide makkers aangemaand, zich in den strijd te mengen, maar de revolver van Charles sprak een taal die niet te miskennen was.

Raffles die zijn tasch met den kostbaren inhoud geen oogenblik had losgelaten snelde naar de deur.

Twee van de drie bestrijders waren weer op de been gekrabbeld en wilden hem volgen.

Raffles nam een stoel en wierp hun dat meubel met zooveel handigheid voor de voeten dat zij als aangeschoten konijnen over elkaar rolden.

Snel als de bliksem nam Raffles, den sleutel uit het slot, en stak dien aan de andere zijde weder op.

— Ik ga voor, zeide hij toen kalm tot Charles, gij moet mijn aftocht dekken. Als je hoort dat ik beneden ben, sluit je de deur en steek den sleutel in je zak.

Charles knikte zwijgend.

Raffles deed op de gang zijn masker weder af en begon snel de trappen af te dalen, zonder zich echter te overhaasten.

Charles luisterde scherp toe.

Eindelijk hoorde hij de stappen van zijn vriend op het marmer van de vestibule.

— De tijd is aangebroken om u te verlaten, Miss, zeide de gewaande vrouw spottend tot de jonge zangeres.

— O, maar denkt niet, dat gij van ons af zijt, riep Suzanna Grandpré op dreigenden toon. Dacht gij soms dat ik niet wist, wie ons dien vervloekten streek geleverd heeft? Het was John Raffles.

— Misschien hebt gij wel gelijk, Miss, hernam Charles kalm, maar of gij in de gelegenheid zult komen, mijn vriend nog terug te vinden, dat waag ik te betwijfelen.

Met deze woorden nam Charles met een snel gebaar z'n rokken bij elkaar en was het volgende oogenblik met een vluggen sprong buiten de deur, juist toen de twee gevallen mannen weer op de been waren en zich op hem wilden werpen.

Hij draaide den sleutel in het slot om, stak hem in zijn zak en snelde de trappen af, nadat hij eveneens zijn masker had afgelegd.

Boven zijn hoofd klonk het luid gebons van een half dozijn vuisten op de gesloten deur.

Op alle portalen kwamen hier en daar burens te voorschijn, blijkbaar aangetrokken door het geluid van den strijd, maar die toch blijkbaar niet op de hoogte waren van de oorzaken van de worsteling.

Charles zette snel maar bedaard zijn weg voort en even later sprong hij in de auto naast Raffles, die reeds in den wagen had plaats genomen.

Hij zat nog nauwelijks goed en wel of Henderson bracht de auto in beweging die in snelle vaart wegreed, terwijl in het groote huurhuis een raam werd opengeschoven, waaruit een hoofd kwam steken, dat nog met ettelijke papillotten versierd was....

**Al maken de dieven slechts één pakje
„DUBEC” cigaretten buit, dan zijn zij al tevreden!**

HOOFDSTUK VIII.

HET ONDERZOEK DUURT VOORT.

Nauwelijks een kwartier later reed de auto de stille zijstraat in, waarin zich het poortje bevond van het groote park achter de villa in de Cromwellstreet.

Daarnaast bevonden zich de groote deuren van de garage.

De beide vrienden gingen de kleine poort binnen en Henderson stalde de auto.

Raffles bracht de tasch met haar kostelijken inhoud aanstonds naar zijn geheime brandkast, die zich in een der dikke muren van zijn slaapkamer bevond.

Toen liet hij zich met een tevreden uitdrukking op zijn gelaat in een gemakkelijken stoel neervallen en zeide :

— Dat was maar juist op het nippertje, Charles.

— Ik moet erkennen dat het er vrij heet toeging, bevestigde deze. Ik hoop toch dat je niet gewond bent ?

— Niets van beteekenis, antwoordde Raffles. Ik moet erkennen, dat die vier burens niet voor een kleintje vervaard waren en heel wat meer moed betoonden dan onze bendeleden, ofschoon onze bevallige zangeres alles in het werk stelde om hen de handen uit de mouwen te doen steken.

— Dat is waar, hernam Charles met een lachje ; toen ik het vertrek verliet, deelde zij mij mede, dat zij je wel zou weten terug te vinden.

Raffles haalde de schouders op.

— Zij moet weten wat zij doet, zeide hij, maar ik geloof dat zij reeds een weinig te laat is.

— Wat denk je met het geld te doen ?

— Wel, wij zullen het zoo spoedig als mogelijk is doen toekomen aan de recht-hebbende, maar dan zal ik maar niet vertellen hoe ik er aan ben gekomen, want dan zou de kans groot zijn dat het geweigerd werd.

— En wat gaan wij nu verder doen, — de zaak van den moord is nog immers niet opgehelderd ?

— Je hebt gelijk. Daar gaan wij nu aanstonds werk van maken. Ik heb beloofd dat ik Douglas in vrijheid zou laten stellen en ik ben gewoon mijn belofte na te komen. Ben je vermoeid ?

— In het geheel niet.

— Nu, dan zullen wij dadelijk maar aan het werk gaan.

— Moeten we ons niet eerst verkleeden ? Ik voel me allesbehalve op m'n gemak in die vervloekte rokken

— Dat is het beste, dunkt mij. Wij behoeven niet herkend te worden in het huis waar de moord is gepleegd. Kom, aanstonds aan het werk.

De beide vrienden begonnen zich aanstonds te verkleeden en een half uur later zagen zij er uit als twee boden van een begrafenisonderzoek, geheel in het zwart gekleed en met een uitgestreken gelaat.

Zij verlieten aanstonds de villa weder door de kleine poort en begaven zich op weg naar het huis in de Grossvennorstreet.

Zij traden bij den conciërge binnen, die hen niet zonder eenige verwondering ontving.

— Luister eens vriend, we willen je in het geheim nemen, begon Raffles terwijl hij een label van zijn jas omsloeg, zoodat de detectivepenning zichtbaar werd, die hij op zijn borst had gespeld. Je ziet dat wij van de politie zijn.

De portier maakte een beweging van schrik.

— Alweder politie, riep hij uit. Zal er dan nooit een einde aan die ellendige zaak komen ?

— Niet voor zij is opgehelderd, denk ik, beste vriend, zeide Raffles kalm.

— En wat komt gij eigenlijk doen ?

— Dat zal ik u zeggen. Om te beginnen zult gij wel zoo goed zijn, ons eenige inlichtingen te verschaffen omtrent den huurder op de tweede verdieping, wiens kamer zich onder de slaapkamer van den vermoorden makelaar bevindt.

— Wat wilt gij van hem weten ?

— Woont hij hier al lang ?

— Minstens vier jaar.

— Wat is zijn beroep ?

— Stadhuisbeambte.

— Gaat hij des avonds veel uit ?

— Zeer zelden.

— In den nacht van den moord was hij er zeker niet ?

— Neen, maar hoe weet gij dat ?

— O, ik denk het maar. Waar bevond hij zich dan ?

— Zijn zoon die te Manchester woont, trad in het huwelijk. Daartoe had hij twee dagen verlof gevraagd, die hem ook zijn toegestaan.

— Wel, wel. Was dat feit bekend?

— Iedereen hier in huis wist het in ieder geval.

— Wanneer is de oude heer terug gekomen?

— Vanmorgen.

— Is hij nu thuis?

— Neen, hij is reeds weder aan het werk gegaan.

— Gij hebt zeker de sleutels van zijn woning?

— Ja.

— Wees dan zoo goed, mij aanstonds zijn vertrekken te laten zien.

— Wat! Gij gelooft toch niet, dat die goede, oude man...

— Wat ik geloof, raakt u niet, vriend, hernam Raffles koel. Wees zoo goed te doen, wat ik u gevraagd heb.

Pruttelend verwijderde de portier zich, om even later terug te komen met een grooten bos sleutels.

— Het is op uw eigen verantwoording, zeide hij norsch.

— Goed opgemerkt, riep Raffles spottend uit. En wees nu zoo goed, ons voor te gaan.

De drie mannen bestegen de trap naar de tweede verdieping.

Daar gekomen opende de portier een deur en zeide:

— Alle andere deuren zijn open. Als gij gereed zijt, wees dan zoo goed, de deur weder te sluiten. Ik heb nog wel andere dingen te doen.

— Laten wij u volstrekt niet ophouden, zeide Raffles. Wij kunnen het wel alleen af.

De portier ging heen.

Raffles en Charles traden de gang binnen en vonden de deur naar het woonvertrek open.

Raffles bekeek het slot en bromde eenige onverstaanbare woorden in zich zelf.

Daarop trad hij binnen, bekommerde zich in het geheel niet om de meubelen, maar hield onafgebroken den blik op de zoldering gevestigd.

Van het woonvertrek ging hij een klein kabinet binnen en ten slotte de slaapkamer.

Plotseling stond hij stil en wees naar boven.

— Ik geloof dat ik daar een gat in de houten zoldering zie, Charles zeide hij op zachten toon, terwijl hij naar een plek tusschen twee zwarte eikenhouten balken wees.

— Ja, je hebt gelijk, riep de jonge man uit.

— Wij zijn hier blijkbaar in een kamer,

die zich juist onder de slaapkamer van den ongelukkigigen Lea bevindt. De zaak begint al vasteren vorm te nemen.

— Geloof je? vroeg Charles onzeker.

— Natuurlijk. De oude beambte heeft natuurlijk met de geheele zaak niets uitstaande. Men heeft echter van zijn afwezigheid gebruik gemaakt, in zijn woning in te breken, zooals ik aan het slot van de gangdeur duidelijk heb kunnen zien. Het doel van den indringer was, een zeer giftig gas door de zoldering in de slaapkamer van zijn slachtoffer te blazen. Wie kon nu echter weten, dat de oude man de bruiloft van zijn zoon te Manchester zou gaan bijwonen? Iemand hier in huis, dat spreekt van zelf. En wel iemand, die uitstekend op de hoogte is van de ligging der verschillende kamers.

— Ja, die redeneering lijkt me zeer logisch.

— Nu het doel van den moord. Ik vermoed dat de moordenaar op de nalatenschap van zijn slachtoffer loerde, maar het kan ook wel zijn, dat...

Raffles hield eensklaps op en keek Charles met zonderling schitterende oogen aan.

— Wat ik zeggen wilde, vervolgde hij toen met geheel veranderde stem, heb je wel gelet op de gezichtsuitdrukking van den compagnon van Lea bij de voorlezing van het testament?

— Ongetwijfeld!

— En hoe vond je die?

— Wel, ik geloof dat Gilley het zich bijzonder aantrok, dat hij in het geheel niet in het testament genoemd werd.

— Aantrok? Wel, ik geloof, dat hij de zangeres graag had willen vergiftigen, toen hij hoorde dat het geheele fortuin van den ouden schelm in haar handen zou overgaan. Ik wil je wel zeggen, dat ik het allesbehalve op dien voormaligen compagnon van Lea voorzien heb. Wacht eens even....

Raffles snelde het vertrek weder uit, terwijl hij Charles verbaasd achterliet.

Deze begon nu het vertrek wat nauwkeuriger te onderzoeken en spoedig had hij in een der wanden een stopcontact ontdekt, hetwelk zeer goed had kunnen dienen, om er het snoer van een kleinen motor in te bevestigen.

Hij was nog bezig met zijn onderzoek toen Raffles reeds weder binnentrad.

Zijn gelaat had een eigenaardige uitdrukking.

— Waar ben je geweest? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Bij den portier.
 — Wat deed je daar?
 — Telefoneeren.
 — Met wien?
 — Met den bediende van Gilley.
 — Wat wilde je dan van hem weten?
 — Waar zijn meester in den moordnacht geweest was.

— En, wist de man het?

— Neen. Dat is te zeggen, hij wist alleen dat zijn meester dien nacht niet thuis was geweest. Hij was de stad uit, dat was alles wat de man mij kon zeggen. En nu vind ik het tamelijk toevallig, dat onze vriend juist voor zaken uit de stad was, op het oogenblik dat zijn compagnon werd vermoord.

Toevallig... misschien ook niet. De man vertelde onder anderen ook, dat zijn meester in de laatste dagen veel aan mechaniek deed — onder meer aan kleine motoren.

— Wat. Maar — als Gilley werkelijk kwade bedoelingen had, dan zou hij toch zeker zijn knecht niet in vertrouwen genomen hebben.

— Dat heeft hij dan ook niet, hernam Raffles kalm. De knecht heeft het gehoord — diep in den nacht, toen alles in huis al lang sliep — of althans behoorde te slapen. De bediende was echter wakker omdat hij aan een hevige buikpijn leed.

— Ja, dat is zeker niet zonder belang, mompelde Charles, die evenwel nog niet geheel en al overtuigd was.

— Ik acht het integendeel van groot belang, mijn jongen. Gilley is een van de zeer weinigen geweest, die wisten dat de oude heer die hier woont, op den bewusten nacht en nog een nacht daarna niet tehuis zou zijn.

— Ongetwijfeld.

— Hij was een van de zeer weinigen, die groot belang hadden bij den dood van Lea.

— Dat valt niet te loochenen, ten minste als hij werkelijk geloofde, in zijn testament te staan. Ik doe je echter opmerken, dat hij even goed kon gelooven dat alles aan de nicht zou komen, die den ouden bandiet zoo lang en trouw had opgepast.

— Dat ontken ik ook volstrekt niet. Heb je de „Times” van een uur geleden al gelezen?

— Nog niet.

— Welnu, daarin komt een heel merkwaardige mededeeling voor. Gilley moet namelijk eenige malen een huwelijksaanzoek

aan miss Kathleen hebben gedaan, overigens zonder eenig succes.

— Dat verandert de zaak wel een weinig.

— Niet waar? Nu, we hebben hier op het oogenblik niet meer te maken. Dat gat in de zoldering spreekt boekdeelen. Wij zullen nu eens naar boven gaan, want een zeker iets zegt mij, dat wij nog wel eenige bijzonderheden zullen ontdekken in de kamer van den vermoorde.

— Ik ben tot je dienst.

De beide vrienden bestegen de trap, die naar de volgende verdieping voerde.

Op het portaal stond Raffles stil om te luisteren naar het gerucht dat hij achter een der deuren vernam.

— Het is een geluid als van koffers, die heen en weder worden gesleept, fluisterde hij.

— Ja, en dat is de kamer van Miss Kathleen, merkte Charles op.

— Zij zal waarschijnlijk terug gekeerd zijn, om alles voor haar vertrek in gereedheid te brengen. Ga mede.

De beide mannen gingen verder.

Eindelijk stonden zij stil voor de deur van het groote kantoor.

Raffles opende voorzichtig de deur.

Er was niemand in het groote vertrek aanwezig. Blijkbaar waren de klerken nog niet teruggekeerd.

De zaak der beide compagnons zou namelijk zoo lang worden voortgezet, tot zij wettelijk ontbonden was, daar de universeele erfgename aanstonds had te kennen gegeven, dat zij het geërfde kapitaal niet in de zaak wenschte te laten.

Raffles en Charles traden zachtjes binnen.

Plotseling bleven zij staan....

Uit het aangrenzend vertrek klonk het geluid van een meubel dat verzet werd.

Raffles gaf Charles een wenk.

Op hun teenen slopen zij met een omweg naar de tusschendeur.

De ruit welke zij zelve er hadden uitgenomen, stond nog altijd tegen den muur en het gat was met een wit stuk papier dicht geplakt.

Onhoorbaar waren de beide mannen de deur genaderd.

Raffles bukte zich en stak met een potlood een klein gaatje in het papier.

Hij bracht er zijn oog voor.

In het particuliere werkvertrek van den vermoorden makelaar bevond zich een man, bezig met het groote ouderwetsche bureau.

Die man was Gilley.

Hij was zoo in zijn arbeid verdiept, dat

hij waarschijnlijk de indringers niet zou hebben gehoord, al hadden zij veel meer leven gemaakt, dan zij deden.

Hij liep telkens om het groote meubel heen, met een soort korte beitel in de hand, en telkens trachtte hij, nu hier dan daar, dat werktuig tusschen een naad van de tafel te krijgen.

Het was duidelijk, dat hij naar een of ander verborgen vak zocht.

Raffles richtte zich weder op en wenkte Charles een blik door het gemaakte gat te werpen.

Deze bukte zich en keek verwonderd toe.

Raffles draaide voorzichtig aan de kruk van de deur.

Deze was echter blijkbaar gesloten en de sleutel stak van binnen op het slot.

Raffles bedacht zich niet lang, maar haalde zijn zakmes uit zijn zak en sneed met het vlijmscherpe lemmet het papier stuk.

Hij stak de hand door het gat en draaide den sleutel voorzichtig om.

Het volgend oogenblik ging de deur langzaam open....

De twee mannen traden binnen.

Gilley lag voor de groote schrijftafel op de knieën, en scheen zoo in zijn werk verdiept, dat hij zelfs het opengaan van de deur niet hoorde.

Langzaam traden Raffles en Charles naderbij.

Toen vroeg Raffles op zijn vriendelijksten toon:

— Kan ik u ook soms van dienst zijn, mijnheer Gilley?

Met een kreet van ontzetting vloog Gilley overeind.

Zijn gelaat was krijtwit.

Met oogen die bijna uit hun kassen puil- den staarde hij de indringers aan.

— Wat wilt gij hier? stamde hij toen.

— Dat zult gij aanstonds wel zien, antwoordde Raffles. Laten wij u nu eerst maar eens helpen. Collega, houd dien vriend zoo lang in het oog, want ik vertrouw hem niet al te goed.

Charles haalde zijn revolver te voorschijn.

— Uw handen op, als ik u verzoeken mag, vroeg hij beleefd.

Twee sidderende handen gingen de hoogte in.

Raffles was reeds bij het bureau bezig.

Zijn vaardige handen betastten het aan alle kanten.

Na verloop van tien minuten liet hij een tevreden gebrom hooren.

— Ik geloof, dat ik er ben, mompelde hij.

Er kraste iets,.... toen sprong plotseling een vrij groote lade te voorschijn.

Er lagen slechts weinig papieren in.

Raffles nam ze er uit.

— Ik verbied u, een blik in die papieren te slaan, kreet Gilley plotseling. Daar hebt gij het recht niet toe. Wie zijt gij eigenlijk, dat gij hier durft binnendringen?

— Laten wij voorloopig zeggen, dat wij van de politie zijn, antwoordde Raffles kalm. Wat doet het er ook toe?

Onder het spreken had Raffles een groote enveloppe geopend, die een aantal losse papieren bevatten, met een groote hand beschreven.

— Aha. De hand van den heer Gilley zelf als ik mij niet vergis, zeide Raffles. Laat ons nu eens zien. Collega, let je wel op onzen vriend?

— Wees maar gerust.

— Zul je vooral niet te zuinig op je kogels zijn, als hij tracht te ontsnappen?

— Wel neen, de staat betaalt ze immers.

— Goed zoo. Dan zal ik even deze documenten bestudeeren.

Een kwartier lang werd er in het vertrek niets gehoord dan het knisteren van het vergeelde papier.

Daarna vouwde Raffles de papieren weder bedaard op en s'ak ze in zijn binnenzak.

— Daarom was het u dus te doen, zeide hij. Nu, als ik ooit een schurk ontmoet heb, dan is het wel de man die naar den naam Gilley luistert.

— Mag ik weten wat er in staat, collega? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Welzeker. Deze papieren schijnen duidelijk en onweerlegbaar te bewijzen, dat onze vriend hier zich een aantal jaren geleden heeft schuldig gemaakt aan zeer ernstige malversaties ten nadeele van zijn compagnon, die er hem als hij gewild had, een jaar of vijf voor had kunnen laten brommen. Hij heeft dit echter niet gedaan, maar er de voorkeur aan gegeven, de bewijzen zorgvuldig te verbergen, en zoo zijn compagnon in zijn macht te houden, en hem te dwingen, met een gering aandeel in de winst genoeg te nemen — is het niet zoo? zoo wendde Raffles zich tot den misdadiger, die stom en met gebogen hoofd in een hoek stond, steeds door de revolver in bedwang gehouden.

Gilley knikte zwijgend.

— Wel, dan wordt de zaak zeer duidelijk,

ging Raffles meedoogenloos voort. Gij hebt tot iederen prijs deze papieren terug willen hebben, die uw schuld bewezen en uw leven ondragelijk maakten — gij hebt gewaand, dat de nicht van uw compagnon zijn geheele vermogen zou erven, gij hebt haar het hof gemaakt en... eindelijk heb gij Lea vermoord op een wijze, zooals de slimste roodhuid het u niet zou hebben nagedaan. Gij verbleekt ?

Inderdaad werd Gilley vreeselijk bleek.

Een oogenblik scheen het, of hij zou neervallen.

Toen wist hij zich uit alle macht te herstellen en siste :

— Gij hebt geen bewijzen.

— Gelooft gij dat ? Dat zal ik u wel anders toonen. Ik heb namelijk de doode rat nog, die is omgekomen, toen ik het dier hoog tegen de zoldering van het slaapvertrek van den ongelukkigen Lea hield. Het lijk van den rampzaligen bediende, die is gestikt in het helsche gas, dat gij in de kamer hebt geblazen van het daar beneden gelegen vertrek, staat nog boven de aarde en kan onderzocht worden. Gij waart niet thuis in den nacht van den moord en gij zult geen alibi kunnen opgeven, omdat gij er geen hebt. In uw woning zal men het zuigtoestel kunnen vinden, dat tot uw helsche plannen heeft gediend, evenals de kleine motor. Durft gij nog ontkennen ?

Raffles was dreigend op Gilley toege-

treden.

Deze kon zich nauwelijks overeind houden.

Zijn gelaat was aschvaal.

Toen, voor de beide mannen het konden verhinderen, bracht hij bliksemsnel zijn grootten ring naar den mond en beet den steen stuk....

— Hij vergiftigt zich, schreeuwde Charles.

Gilley knikte flauwtjes.

— Zwaar vergift — nog een paar minuten mompelde hij. Dan is alles gedaan.

— Vlieg naar beneden en haal hier zooveel menschen als je maar bijeen kunt krijgen, beval Raffles.

Charles gehoorzaamde en keerde binnen een minuut met den portier en eenige bedienden terug, die met bleeke gezichten binnentraden, daar zij reeds gewaarschuwd waren door den gewaanden detective.

— Leg uw bekentenis af, beval Raffles kortaf. Bedenk, dat gij over eenige minuten de eeuwigheid ingaat.

Met een stem die ieder oogenblik zwakker werd, deed Gilley het verhaal van zijn laaghartige misdaad.

De laatste woorden waren nauwelijks hoorbaar.

Toen zakte hij zachtjes weg uit den stoel waarin men hem had laten plaats nemen.

De moordenaar had zijn misdaad geboet . . .

Een uur later was Alfred Douglas uit de gevangenis bevrijd.

De volgende aflevering bevat :

DE BANKROETIER

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt **TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885